

Arrest

nr. 274 674 van 27 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. HARDY en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van K.F. Koroush (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Lor afkomstig uit Jam en bent u een Iraans staatsburger. U bent gehuwd met X (...) en jullie heb een zoon Kiarash. U werkte als inspecteur bij AryaSasol Polymer. Op 13 tir 1397 (Perzische X (...)) benaderd om mee te werken aan believfreedom.blogfa.com, een blog tegen het Iraanse regime. Gedurende een periode van één jaar schreef u samen met uw collega Mojtaba E. (...) artikels voor deze blog. In 1398 (2019) plande u een reis naar Europa en in de zomer van 1398 (zomer 2019) bracht u uw Italiaans visum in orde. Op 11 shahrivar 1398 (2 september 2019) gleed u uit in de badkamer en brak u twee ruggenwervels. U besloot dat op reis gaan niet langer een optie was en

annuleerde uw reis. Op 13 shahrivar 1398 (4 september 2019) trok u op vakantie naar uw ouderlijke huis in Borujerd. Op 19 shahrivar 1398 (10 september 2019), u was op dat moment op consultatie in het ziekenhuis, kreeg u telefoon van Mojtaba dat uw vriend Mehdi gearresteerd was. Hij vertelde dat u in gevaar was en dat u moest onderduiken. U zette uw gsm af en ging naar uw neef Bahman. Op 21 shahrivar 1398 (12 september 2019) kwamen de autoriteiten langs bij uw vader. De autoriteiten doorzochten het huis en deelden uw vader mee dat ze eerder bij een huiszoeking bij u thuis in Jam op uw computer bezwarend materiaal gevonden hadden en dat ze u zochten wegens activiteiten tegen het regime. Jullie besloten dat jullie in Iran niet langer veilig waren en besloten te vluchten. Uw neef Bahman kende ene Mandi die jullie reis kon regelen en die kon controleren of jullie al dan niet een reisverbod hadden. Volgens Mandi was Italië niet veilig en daarom besloten jullie naar het Verenigd Koninkrijk te reizen. Op 29 shahrivar 1398 (20 september 2019) vlogen u, uw vrouw en uw zoon van de luchthaven Imam Khomeini naar Doha om vervolgens naar Milaan te vliegen. Na een verblijf van drie dagen in Milaan gingen jullie naar Parijs en vervolgens naar Nantes waar de smokkelaar jullie valse papieren bezorgde om naar Engeland te reizen. Op de luchthaven van Nantes werden jullie betrapt met valse papieren en opgepakt. Jullie werden vrijgelaten en contacteerden de smokkelaar die jullie aanraadde om naar Brussel te gaan. De smokkelaar zou contact opnemen in verband met een volgende poging om naar Engeland te reizen maar hij liet niets meer van zich horen waardoor jullie geen andere keuze hadden dan in België om internationale bescherming te verzoeken. Op 4 oktober 2019 verzocht u om internationale bescherming. Toen jullie in het Klein Kasteeltje waren kwam uw vrouw via een medebewoonster Fatemeh in contact met het christendom. Ze vertelde u dat het interessant was en u ging zich ook in het christendom verdiepen en de Bijbel bestuderen. Op 7 december 2019 introduceerde Fatemeh jullie bij de Bijbelstudiegroep Naviderahaie in Deurne. Op 1 april 2020 bevestigden u en uw vrouw jullie geloof aan mekaar. Sindsdien beschouwt u zich als christen. U bestudeert de Bijbel, u volgt Bijbelstudie bij Naviderahaie en u nam deel aan de vieringen van kerk 222. Sinds december 2020 volgt u online vieringen en Bijbelstudie bij de Iraanse kerk van Brussel. Anderhalve maand voor uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaatgeneraal startte u de website endofjustice.com. Op twitter bent u actief onder de naam endofjustice1. Zowel op uw website, uw twitteraccount als op uw facebookaccount plaatst u geregeld regime-kritische posts. Verder nam u in België deel aan verschillende betogingen tegen de Islamitische republiek. Zo nam u op 19 november 2019 deel aan een betoging van monarchisten tegenover de Iraanse ambassade, nam u deel aan een betoging voor democratie in Iran en nam u ongeveer anderhalve maand voor uw eerste persoonlijk onderhoud deel aan een betoging van de Koerden. Op 2 september 2021 stuurde u een mail naar het Commissariaat-generaal met in bijlage een attest waaruit blijkt dat u, uw vrouw en uw zoon zich op 1 september 2021 lieten dopen. U vreest dat u in Iran zal vervolgd worden vanwege uw politieke ideeën. U vreest ook voor het leven van uw zoon Kiarash die zich ook tot het christendom bekeerde.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw melikaart (nationale kaart), een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje), een kopie van uw legerdienstkaart, een kopie van uw rijbewijs, een kopie van uw huwelijksakte, uw huidig paspoort afgeleverd op 23 september 2018, uw vervallen paspoort afgeleverd op 25 maart 2014, diverse documenten in verband met opleidingen die u volgde en in verband met uw professionele activiteiten, loonbrieven die u nodig had voor uw visumaanvraag voor Italië, medische documenten uit Iran in verband met uw rugletsel, de elektronische tickets van jullie reis naar Milaan, screenshots van tickets en van een chatconversatie in verband met uw geplande reis naar Londen onder een valse identiteit, twee juridische documenten uit Frankrijk opgesteld nadat vastgesteld werd dat jullie onder een valse identiteit probeerden te reizen, foto's waaruit blijkt dat u deelnam aan betogingen in België, verschillende documenten ter staving van uw geloofsactiviteiten met name een attest d.d. 24 mei 2021 waaruit blijkt dat u sinds 7 december 2019 twaalf keer Bijbelstudie volgde bij Naviderahaie, een attest van de Iraanse Kerk van Brussel waaruit blijkt dat u en uw vrouw sinds 6 december 2020 actief zijn bij de Iraanse Kerk van Brussel, foto's en screenshots van uw geloofsactiviteiten, een attest van Psychokliniek Beek d.d. 8 juni 2021 waaruit blijkt dat u therapie volgt en doorverwezen werd naar een neuroloog en een attest van dokter Stefanie D.S. (...) d.d. 31 mei 2021 waaruit blijkt dat na een neurologisch onderzoek de bevindingen geruststellend zijn. Verder legde u een USB-stick neer met digitale versies van de door u neergelegde hierboven beschreven documenten, filmpjes van manifestaties waaraan u heeft deelgenomen en MRI-scans van uw rug. U bezorgde het Commissariaat-generaal ook screenshots van internetpagina's waaruit blijkt dat u onder meer Blogfa tweemaal heeft gecontacteerd om te vragen om het bestaan van uw Iraanse blog aan te tonen en een screenshot van een internetpagina waaruit blijkt dat u ene Mohajer A. (...) geblokkeerd hebt op twitter. Op 2 september 2021 stuurde uw advocaat een mail met in bijlage de doopattesten van u, uw vrouw en uw zoon waaruit blijkt dat jullie door de Iraanse kerk in Nederland gedoopt zijn. Uw advocaat stuurde tot slot zowel na uw eerste als na uw twee persoonlijke onderhoud een mail met opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U legde weliswaar een document neer van uw psychotherapeut waarin vermeld staat dat u tijdens de sessies vaak uw draad kwijt raakt en dat u werd doorverwezen naar een neuroloog voor verder onderzoek. U legde evenwel geen (medische) documenten neer waaruit op objectieve gronden – en dus niet op basis van uw eigen verklaringen – blijkt dat u daadwerkelijk geheugenproblemen heeft. Uit niets blijkt immers dat de in dit attest opgeworpen geheugenproblematiek na een objectief neurologisch onderzoek vastgesteld werd en dat u hierom niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. In dit verband kan er gewezen worden op het eveneens door u neergelegde neurologisch onderzoek waaruit blijkt dat de EEG normaal is en dat de neurologisch bevindingen geruststellend zijn. Bovendien blijkt uit het geheel van uw verklaringen dat u wel degelijk in staat was om de aan u gestelde vragen coherent te beantwoorden en dit zelfs op behoorlijk precieze wijze. Zo slaagde u er zelfs in de exacte data van uw reis naar België weer te geven (CGVS I, p. 4-5). U bevestigde zelf ook dat er wat u betreft geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (Vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ, vraag 1). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk in Iran een blog onderhouden te hebben.

Zo is het helemaal niet aannemelijk dat u niet eens de naam van uw eigen blog correct kon weergeven. Toen u na uw eerste onderhoud blogfa probeerde te contacteren, vermeldde u in uw e-mail als url van uw weblog 'believfreedom.blogfa.com' waarbij u het Engelse woord 'freedom' met twee o's spelde. Tijdens uw tweede onderhoud geconfronteerd met deze verkeerde schrijfwijze, bleek u er stellig van overtuigd dat 'freedom' met twee o's geschreven wordt (CGVS II Koroush, p. 4). Na uw tweede onderhoud liet u op 30 juni 2021 via uw advocaat echter weten dat de titel van uw blog inderdaad aanvankelijk verkeerd werd geschreven en dat in de url 'freedom' met slechts één o moest worden gespeld (zie mail advocaat d.d. 30 juni 2021). Dat u niet eens de naam van uw blog correct kon spellen, hoewel u er naar eigen zeggen gedurende meer dan een jaar wekelijks artikels op zou gepost hebben, ondermijnt in heel ernstige mate de geloofwaardigheid van uw bewering dat u samen met twee medebloggers meer dan een jaar een blog zou hebben onderhouden.

Dit wordt bevestigd door de merkwaardige vaststelling dat u bijzonder vaag bleef over de inhoud van uw blog. Aangezien op jullie blog zo'n vier artikels per week verschenen en u gedurende een periode van een jaar minstens één artikel per week schreef, kan nochtans verwacht worden dat u gepreciseerde duiding zou kunnen geven bij de inhoud van de artikels die erop verschenen, quod non in casu (CGVS I, p. 16). Hoewel u verschillende keren gevraagd werd naar titels van door u gepubliceerde artikels en hoewel verschillende keren gepeild werd naar de inhoud van de artikels op jullie blog kwam u niet veel verder dan de heel algemene en vage stelling dat jullie schreven over executies, folteringen, politieke gevangenen en de diefstal door de Sepah van geld dat bestemd was voor de slachtoffers van een aardbeving (CGVS I Koroush, p. 13-16). Hoewel u vele artikels in verband met mensenrechtenschendingen publiceerde, kon u bijvoorbeeld niet duidelijk zeggen wie er in het jaar van uw onderhoud op het Commissariaat-generaal of het jaar daarvoor, Navid Afghari en Rohullah Zam buiten beschouwing gelaten, zoal geëxecuteerd werd en wist u bijzonder weinig te vertellen over politieke gevangenen (CGVS I Koroush, p. 16). Ook heeft u als zelfverklaarde blogger die in Iran gedurende meer dan een jaar vrij intensief over mensenrechtenschendingen aldaar geblogd zou hebben amper kennis van vervolgte bloggers in Iran. Hoewel verschillende bloggers in de problemen kwamen door hun activiteiten, kon u, gevraagd of u bloggers kende die ooit gearresteerd werden, enkel Satar Behesti noemen die in 2012 gearresteerd werd (CGVS I, p. 17). Uw rechtvaardiging voor uw vage informatie over uw blog, met name dat het gebeurde dat jullie artikels publiceerden zonder die te lezen en dat het voornamelijk knippen en plakken was (CGVS I Koroush, p. 16), kan niet weerhouden worden en doet integendeel sterk de wenkbrauwen fronsen. Er kunnen immers ernstige vragen bij deze werkwijze gesteld worden, want redelijkerwijs kan toch verwacht worden dat, zelfs indien men artikels van andere blogs of websites kopieert, er een selectie gemaakt wordt en dat men weet wat men publiceert zodat men zeker geen informatie publiceert waarmee men het ideologisch niet eens is. Naar uw ter rechtvaardiging ingeroepen geheugenproblemen (CGVS Koroush I, p. 16) werd hierboven reeds gerefereerd. Door uw vage, summiere en bevreemdende verklaringen over de (inhoud en de selectie van de) artikels die jullie op jullie

blog zouden gepubliceerd hebben komt de geloofwaardigheid van uw beweerde blogactiviteiten wederom ernstig op de helling te staan. Overigens is het opvallend dat u niet eens wist of andere websites linkten naar jullie weblog (CGVS I Koroush, p. 17).

In dit verband is het overigens erg opmerkelijk dat uw echtgenote uw Iraanse blog nooit heeft gelezen en zelfs nooit heeft bekeken. Ze kende de naam dan ook niet van uw blog: ze dacht dat het ongeveer 'believfree@blogfa.com' was en bleef ook heel vaag over de inhoud ervan. Toen haar gevraagd werd waarover u zoal schreef, antwoordde ze dat ze van u had gehoord dat u over onrechtvaardigheden, over door de Sepah gestolen geld en over andere fouten van het regime schreef (CGVS I Fariba, p. 7). Dat ze over uw blog niet de minste informatie had, terwijl ze, gelet op haar kritische uitspraken over het Iraanse regime doorheen haar twee gesprekken op het Commissariaatgeneraal, toch regimekritisch lijkt te zijn, komt bevreemdend over.

Voorts is het enigszins merkwaardig dat, ofschoon uit de beschikbare informatie blijkt dat jaarlijks duizenden blogs worden geblokkeerd op vraag van de Iraanse autoriteiten, jullie blog waarin jullie mensenrechtenschendingen en corruptie door het Iraanse regime en de machtige Sepah zouden aangeklaagd hebben, meer dan een jaar in Iran voor iedereen vrij toegankelijk zou zijn geweest en in die periode niet zou zijn gefilterd (CGVS I Koroush, p. 17).

Tot slot is het heel opmerkelijk dat u als blogger meer dan een jaar gewacht heeft alvorens in België opnieuw met een blog te starten. Immers, pas anderhalve maand voor uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaatgeneraal begon u met uw website 'endofjustice.com' (CGVS I Koroush, p. 17). Uw rechtvaardiging, met name dat u niemand vond die de betaling voor uw domein kon doen, kan het feit dat u zo lang gewacht heeft niet vergoelijken. De manieren om goedkoop of zelfs gratis een website of blog te hosten zijn immers legio. Dat u in Iran, waar kritiek op de autoriteiten bijzonder ernstige problemen kan veroorzaken, het risico zou genomen hebben om te bloggen terwijl het in België, waar u zonder enig risico eenzelfde publiek kan bereiken, meer dan een jaar duurt eer u aan het bloggen slaat, is hoogst eigenaardig. Eenzelfde opmerking kan gemaakt worden betreffende uw twitteraccount, nochtans een gratis medium, dat u gelijktijdig met uw blog heeft aangemaakt (CGVS I Koroush, p. 17), en betreffende uw facebookprofiel (<https://www.facebook.com/korosh.kfa>) waarop u pas vanaf maart 2021, dus eveneens kort voor uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, politieke posts plaatste, daar waar u daarvoor wel al christelijke posts kon plaatsen.

Uit het voorgaande kan besloten worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Iran reeds blogger was.

Aangezien u uw blogactiviteiten in Iran niet aannemelijk heeft gemaakt, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten ten gevolge hiervan. Dit blijkt ook uit de volgende vaststellingen.

Zo is het enigszins merkwaardig dat u als zelfverklaarde regelmatige blogger pas in Frankrijk gecontroleerd zou hebben of jullie weblog nog online was (CGVS I Koroush, p. 12; p. 25). Nochtans verbleef u voordat u in Frankrijk aankwam ongeveer drie dagen legaal in Milaan (Italië) en tussen het moment dat u op de hoogte gebracht werd van de arrestatie van uw medeblogger en uw vertrek uit Iran zaten tien dagen. In die periode stond u onder meer in contact met uw vader, die over een gsm beschikt (CGVS I Fariba, p. 6), waardoor aangenomen kan worden dat u toen mogelijkheden had om via via informatie over de toegangsmogelijkheden tot uw blog te verkrijgen. Dat u uw blog niet verifieerde toen u op de hoogte werd gebracht van Mehdi's arrestatie, is erg eigenaardig, aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u aanvankelijk niet zeker was van de reden van Mehdi's arrestatie. Dat de blog aan de basis lag van zijn arrestatie, wist u pas zeker toen u twee dagen later vernam dat er bij u een huiszoeking was uitgevoerd (CGVS I Koroush, p. 18). Overigens kan aansluitend hierbij worden opgemerkt dat volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan uw dossier werd toegevoegd de door u beschreven foutmelding, met name dat u op een pagina terecht kwam waarop vermeld werd dat de pagina gesloten werd omwille van misdrijven en overtredingen en dat men indien men denkt dat het onterecht is contact kan opnemen met een bepaald nummer, niet overeenkomt met de melding die effectief verschijnt wanneer een blog daadwerkelijk door de Iraanse autoriteiten geblokkeerd wordt (CGVS I, p. 25). Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat in de melding die verschijnt staat dat de regels werden geschonden, dat de juridische autoriteiten het bevel gaven om de blog te blokkeren en dat de inhoud van de blog in strijd is met de regels. In de melding wordt evenwel niet verwezen naar een contactmogelijkheid.

Verder kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen dat de autoriteiten bij uw vader langs kwamen en hem expliciet vertelden dat u gezocht werd wegens activiteiten tegen het regime en dat ze bewijzen hebben gevonden op uw computer (CGVS I Koroush, p. 19). Door uw vader te wijzen op het feit dat u gezocht werd wegens activiteiten tegen het regime en hem er op de koop toe op te wijzen dat er bewijzen waren gevonden hypothekeerden ze, gelet op het algemeen gekende risico van oppositieactiviteiten in Iran die zwaar kunnen worden bestraft, immers aanzienlijk de kans dat u zich spontaan zou melden.

Dat er aan het door u beweerde probleem geen geloof kan gehecht worden, blijkt tevens uit het feit dat uit uw verklaringen blijkt dat u wat het wedervaren van uw collega-bloggers Mehdi F. (...) en Mojtabi E. (...) betreft volledig in het duister tastte – zo wist u onder meer niet waar Mehdi werd gearresteerd en waar hij zich momenteel bevindt – en dat u bovendien geen enkele moeite heeft gedaan om u te vergewissen van het lot dat hen beschoren was. U gaf dit ook expliciet te kennen (CGVS I Koroush, p. 18; p. 20; CGVS II Koroush, p. 3). Dat u zich niet via uw collega's bij Arya Sasol Polymer informeerde en dat dit idee bij u zelfs niet is opgekomen, zoals u nog aangaf (CGVS I Koroush, p. 20), is uiterst bevreemdend. Uw uitleg dat u geen hechte band had met collega's, dat ze voor een soort dochterbedrijf werkten en dat u geen collega's kent (CGVS I Koroush, p. 20), kan niet overtuigen. Niet alleen blijkt dat u een profiel heeft op LinkedIn, op uw facebookprofiel Koroush K.F. (...) (<https://www.facebook.com/kouroush.k.f> (...)) waarop enkel het feit dat u in 2014 van profielfoto veranderde publiek staat, kreeg u in 2014 toen u uw profielfoto wisselde verschillende likes en reacties van mensen die thans nog steeds tewerkgesteld zijn bij Arya Sasol Polymer. Bovendien blijkt dat verschillende mensen die destijds op uw bericht reageerden bevriend zijn met ene Mehdi F. (...) en dat u op dit profiel ook bevriend bent met Mehdi F. (...). Aangezien u expliciet te kennen gaf dat u slechts een Mehdi F. (...) kende, moet het hier wel om uw medeblogger gaan (CGVS I Koroush, p. 18). Dat dit een profiel is dat u aanmaakte omdat u voor bepaalde software een Facebookaccount nodig hebt en dat u het nooit gebruikte, klopt bovendien niet: in de reacties op de profielfoto-wissel ging u in dialoog met uw vrienden. Bovendien staat de populariteit van dit "nooit gebruikte" Facebookaccount met 29 likes en 11 reacties op een fotowissel in schril contrast met uw politieke en religieuze accounts waarop u amper likes en reacties krijgt. Uw totaal ontbrekende informatie over uw medebloggers en het ontbreken van ook maar enige poging om u te informeren over hun lot, daar waar van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid kan verwacht worden dat hij ernstige inspanningen doet om zich zo volledig en gedetailleerd mogelijk te informeren over de kern van zijn vluchtrelaas en over het lot van rechtstreeks hierbij betrokken personen, ondermijnen in zeer ernstige mate de door u beweerde problemen van uw medeblogger(s) en bijgevolg uw eigen beweerde problemen.

Aansluitend hierbij is het opvallend dat u, als zelfverklaarde blogger die over mensenrechtenschendingen in Iran schrijft en die heden in België kritische teksten op internet post over het Iraanse regime, nooit de situatie van uw medebloggers bij mensenrechtenorganisaties heeft aangekaart, noch dat u ooit hierover informatie over hun lot op internet heeft gepost (CGVS I Koroush, p. 21). Dat u hen hierdoor in gevaar zou kunnen brengen, zoals u nog poneerde (CGVS I Koroush, p. 21), overtuigt hoegenaamd niet. U had immers enkel Mehdi's situatie op uw profielen kunnen aankaarten, aangezien jullie blogactiviteiten reeds waren uitgelekt waardoor hij zou zijn gearresteerd, en uit veiligheidsoverwegingen kunnen zwijgen over uw tweede medeblogger. Bovendien kon u op uw sociale media wel informatie posten over het lot van andere Iraniërs. Dat u op uw sociale media de vervolging van voor u onbekende Iraniërs aanklaagt, maar niet de vervolging van een lid of leden van uw entourage, komt bevreemdend over.

Ook uw echtgenote blijkt bijzonder weinig te weten over de problemen naar aanleiding van uw blog. Zo tastte ze in het duister over wat er precies gebeurd is met Mojtaba en Mehdi en had ze geen enkel idee over wat er precies gebeurd is, omdat ze er niet naar gevraagd had zodat ze niet wist in welke mate u op de hoogte was van hun wedervaren en wat u had gedaan om zich hierover te informeren (CGVS I Fariba, p. 8). Dat ze hierover niets wist, omdat ze stress had waardoor ze geen vragen kon stellen, zoals ze beweerde, overtuigt ook niet. Ze wist immers wel dat één van uw medebloggers was gearresteerd en dat er een huiszoeking bij jullie thuis en in uw schoonvaders woning had plaatsgevonden waardoor niet kan worden aangenomen dat ze zich niet meer had kunnen informeren over uw problemen. Nochtans kan ook in dit verband opgemerkt worden dat van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij of zij zich zo volledig mogelijk informeert over alle elementen die rechtstreeks in verband staan met zijn of haar vrees.

Uit uw verklaringen blijkt tot slot tevens dat u, sinds uw aankomst in België, geenszins op de hoogte bent van eventuele juridische procedures die tegen u zouden lopen. Zo heeft u bijvoorbeeld nooit pogingen ondernomen om te weten te komen of er tegen u een juridische procedure loopt (CGVS I Koroush, p. 21). Zelfs al was u ervan overtuigd dat, doordat u met de Sepah te maken had, er geen normale legale procedure voor u zou volgen (CGVS I Koroush, p. 21), dan nog doet het verbazen dat u zich niet eens hiernaar heeft geïnformeerd. Een dergelijk gebrek aan interesse betreffende de kern van uw asielrelaas doet dan ook wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Gelet op het voorgaande dient besloten te worden dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn bovendien van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald om de redenen waarom u uw land verlaten hebt, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van uw in België gevoerde religieuze en politieke activiteiten

onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel en geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw ongeloofwaardige verklaringen inzake uw vluchtaanleiding maakt u die beoordeling onmogelijk.

Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na uw vertrek uit Iran zijn de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

Wat u betreft dient opgemerkt te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van jullie bekering tot het christendom.

Vooreerst hebben jullie de rol die Fatemeh S. (...) speelde in de bekering van uw echtgenote, en onrechtstreeks dus ook in de uwe en die van uw zoon – jullie zouden zich immers bekeerd hebben onder invloed van uw echtgenote (CGVS I Koroush, p. 23; p. 25; CGVS II Koroush, p. 8; p. 11) –, niet aannemelijk gemaakt.

Zo is het opmerkelijk dat, ofschoon de woorden van Fatemeh invloed zouden hebben gehad op jullie bekering en ofschoon uw echtgenote Fatemehs woorden die haar interesse voor het christendom opwekten aan u herhaald zou hebben, u geen enkel idee meer had van wat exact Fatemeh tegen uw echtgenote gezegd zou hebben (CGVS I Koroush, p. 23; CGVS II Koroush, p. 7-8). Dat u niet meer wist wat jullie triggerde om zich voor het christendom te interesseren, zelfs al zou u geheugenproblemen hebben, is, gelet op Fatemehs belang in jullie bekeringsproces, niet aannemelijk. Het is dan ook niet aannemelijk dat u als niet-praktiserende moslim zonder enige interesse in de islam en zonder enige specifieke drang naar [spirituele] zingeving (CGVS II Koroush, p. 4-6; CGVS II Fariba, p. 4) plots op basis van enkele verklaringen van een zekere Fatemeh over het christendom, die u nota bene niet eens meer kon evoceren, begonnen zou zijn met een bekeringsproces naar het christendom.

Verder wist uw vrouw bijzonder weinig over Fatemehs bekeringsproces terwijl zij het was die tegen haar gepredikt zou hebben en die jullie beiden introduceerde bij Naviderahaie (CGVS I Fariba, p. 9-10; CGVS II Fariba, p. 5-7). Gevraagd welke rol Fatemeh speelde in haar bekeringsproces, stelde ze dat Fatemeh voor haar predikte en beklemtoonde ze de belangrijke rol die Fatemeh speelde (CGVS II, Fariba, p. 5). Gelet op de rol die Fatemeh speelde in de bekering van uw vrouw en gelet op het feit dat u en uw vrouw nog steeds contact hebben met Fatemeh, is het zeer eigenaardig dat uw vrouw niet wist hoe Fatemeh het christendom leerde kennen, hoelang ze al christen was, hoelang haar bekeringsproces duurde en hoe dit is verlopen: zo wist ze bijvoorbeeld niet of ze al dan niet onmiddellijk van het christendom overtuigd raakte. Naar de redenen waarom Fatemeh zich bekeerde, kon ze enkel gissen: ze vermoedde dat Fatemeh en zij zich om dezelfde reden hadden bekeerd. Ze wist zelfs niet eens of Fatemeh ten tijde van jullie verblijf in het Klein Kasteeltje een Bijbel had. Nochtans zou Fatemeh uw echtgenote aangeraden hebben om de Bijbel te lezen en deelden jullie in het Klein Kasteeltje zo goed als dezelfde kamer (CGVS II Koroush, p. 7; CGVS I Fariba, p. 9-10; CGVS II Fariba, p. 7-8; p. 10-11). Dat ze zich niet zou bemoeien met 'kleine details van andere mensen', zoals ze zich rechtvaardigde (CGVS II Fariba, p. 7), kan, gelet op het door jullie beweerde belang van Fatemehs rol in haar bekeringsproces, waardoor in alle redelijkheid aangenomen kan worden dat, indien het om een geloofwaardige en oprechte bekering zou gaan, Fatemehs eigen bekeringsproces ter sprake is gekomen, maar moeilijk overtuigen. Bovendien kan, gelet op haar rol, Fatemehs bekeringsproces in alle redelijkheid moeilijk een 'klein detail' genoemd worden. Het is eveneens merkwaardig dat ze enerzijds verklaarde dat Fatemeh voor haar predikte en dat ze verklaarde dat, wanneer ze Fatemeh via WhatsApp telefoneerde, ze met mekaar spraken over het geloof terwijl ze even later plots beweerde dat ze quasi geen inhoudelijke gesprekken met Fatemeh voerde over het geloof en dat contact met Fatemeh moeilijk is omdat ze vaak een slechte internetverbinding heeft (CGVS II Fariba, p. 10; p. 12).

Verder legden jullie weinig coherente verklaringen af over hoe jullie de Bijbel bestudeerden. Zo verklaarde uw vrouw tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat ze u vertelde over het gesprek met Fatemeh waarna u besloot om een Bijbel te downloaden om die uiteindelijk op eigen houtje te bestuderen (CGVS Fariba II, p. 13). Toen haar gevraagd werd naar uw favoriete passage uit de Bijbel verklaarde ze dat jullie op jullie eigen manier de Bijbel bestuderen en dat jullie nooit spreken over wat jullie hebben gelezen (CGVS II Fariba, p. 13). U trad haar tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij en verklaarde dat ze u aanraade om de Bijbel te bestuderen en dat u die uiteindelijk zelf bestudeerde. U herinnerde zich verder niet of u ooit echt gesprekken met uw vrouw over de Bijbel heeft gevoerd (CGVS II Koroush, p. 10). Dat jullie volgens jullie verklaringen afgelegd tijdens jullie tweede onderhoud nooit

spraken over wat jullie lezen in de Bijbel – wat op zich al merkwaardig is, aangezien dit een evident gespreksonderwerp lijkt tussen twee bekeerlingen die een koppel vormen en aangezien u volgens uw echtgenote bijzonder enthousiast was over uw Bijbellectuur (CGVS II Parisa, p. 13) – en dat u de Bijbel alleen bestudeerde valt zeer moeilijk te rijmen met uw eerdere verklaring afgelegd tijdens uw eerste onderhoud dat uw echtgenote met u sprak over het christendom, dat jullie er stilletes meer en meer over begonnen te praten en dat jullie samen het boek begonnen te lezen en naar de kerk begonnen te gaan (CGVS I Koroush, p. 23). Ook het feit dat, gevraagd hoe uw vrouw u aanzette om ook de Bijbel de te lezen, u antwoordde dat uw vrouw zei dat ze van het lezen van het boek genoten heeft en dat ze verder niets speciaal gezegd heeft valt uiterst moeilijk te rijmen met uw verklaring dat jullie samen het boek begonnen te lezen (CGVS II Koroush, p. 19). Deze verklaringen betreffende jullie Bijbelstudie ondermijnen in ernstige mate jullie bewering dat jullie vanuit een oprechte overtuiging de Bijbel zouden bestuderen.

Nog dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over wat u zoal aansprak in het christendom oppervlakkig blijven en geenszins blijken geven van een diepgaande geloofsovertuiging. Zo verklaarde u, gevraagd wat u zo aanspreekt in het christelijk geloof, dat de liefde en het feit dat het gebaseerd is op liefde u aanspreekt (CGVS II Koroush, p. 6). Wanneer u gevraagd werd hierover iets specifiek te zijn, antwoordde u enkel dat u in de Bijbel niets was tegengekomen dat u wegjoeg van het christendom (CGVS II Koroush, p. 6). Uitgenodigd te verduidelijken wat u zo belangrijk vond aan het concept liefde en waarom u hiervoor Jezus en God nodig had, stipte u, in weerwil van hetgeen u net daarvoor aangegeven had, met name dat u nooit specifiek op zoek ging naar spirituele zingeving, onder meer aan dat het leven van de mens gebaseerd moet zijn op liefde en dat u altijd al een innerlijke behoefte had om aan iets gekoppeld te zijn, maar verduidelijkte u voor het overige geenszins waarom u hiervoor Jezus nodig had (CGVS II Koroush, p. 6). Toen u erop gewezen werd dat liefde ook in andere godsdiensten en filosofieën terug te vinden is, maakte u enkel een algemene verwijzing naar de Bijbel en zei u dat u het niet over andere godsdiensten wilde hebben omdat u er niets over weet. U gaf ook nog aan dat in de Bijbel staat dat je uw vijanden lief moet hebben en dat Jezus zelfs als hij gekruisigd werd vergiffenis voor zijn vijanden vroeg (CGVS II Koroush, p. 10). Gelet op het voorgaande, slaagde u er niet in duidelijk te maken waarom de christelijke liefde u zo inspireert. Aangezien het net deze christelijke liefde was die u aansprak in het christendom en aangezien u niet kon concretiseren wat de christelijke liefde voor u persoonlijk betekent, komt wederom de oprechtheid van uw beweerde geloofsovertuiging op de helling te staan. In het verlengde hiervan is het erg eigenaardig dat, ofschoon ook uw zoon bekeerd zou zijn en u hem passages uit de Bijbel zou bezorgen, u niet eens wist wat uw zoons favoriete Bijbelpassage was en dat u hiernaar zelfs niet gepeild heeft (CGVS II Koroush, p. 11). Nochtans kan aangenomen worden dat mensen die elkaar Bijbelteksten sturen deze teksten onder elkaar zouden becommentariëren, zeker als ze een familiale eenheid vormen.

Nog dient aangestipt te worden dat zowel u als uw vrouw weinig coherente verklaringen aflegden wat betreft de rust die jullie zochten en vonden in het christendom. Zo verklaarde u dat het christendom in jullie situatie deugd doet en u de nodige rust brengt. Even later beklemtoonde u nogmaals de rust die u het christendom vond (CGVS I Koroush, p. 23). Ook uw vrouw had het over de rust en over hoe rustgevend de liefde van Jezus en de vergeving van de zonde kunnen zijn (CGVS I Fariba, p. 9; CGVS II Fariba, p. 7). Uw vrouw zocht gewoon naar iets dat rust bracht, ze had het gevoel dat de Bijbel die rust ook bracht en ze vertelde Fatemeh dat ze inderdaad rust gevonden had in het christendom (CGVS II Fariba, p. 5; p. 10; p. 13). Ze verklaarde bovendien dat alle christenen liefdevol, rustig, kalm en tevreden zijn om hun leven en vrolijk en blij (CGVS I Fariba, p. 9). Dat het christendom jullie rust brengt valt echter uiterst moeilijk te verzoenen met de door jullie ingediende attesten waaruit blijkt dat er in hoofde van uw vrouw sprake is van slaapproblemen, nachtmerries, concentratieproblemen, een angststoornis en depressie en dat er wat u betreft sprake is van zeer ernstige stressgevoelens, sombere stemming en weinig plezierbeleving. Verder is er in de attesten sprake van relatieproblemen, die u bevestigde: daar waar uw echtgenote nog meende dat jullie relatieproblemen verminderden dankzij jullie geloof, zei u dat deze, ofschoon jullie in Iran al relatieproblemen hadden, in intensiteit verhevigd zijn sinds jullie verblijf in België waardoor het eigenlijk momenteel niet goed gaat tussen jullie (CGVS II Koroush, p. 10; CGVS II Fariba, p. 15). Het is weinig coherent dat jullie enerzijds stellen ernstige psychische problemen te kennen na uw vertrek uit Iran, terwijl jullie anderzijds beweren dat jullie geloof in Jezus Christus jullie rust schenkt. Uw incoherente verklaringen op dit vlak ondermijnen bijkomend de oprechtheid van jullie bekering tot het christendom.

Dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van jullie bekering blijkt tot slot uit de aard en frequentie van jullie geloofsactiviteiten. Zo blijkt dat jullie ten tijde van jullie tweede onderhoud op 28 juni 2021 enkel digitale vieringen hadden bijgewoond en dat jullie toen nog steeds niet in levende lijve naar de kerk waren gegaan terwijl er sinds juni 2020 veel mogelijkheden waren om religieuze vieringen in levende lijve bij te wonen: enkel tijdens een Bijbelstudiemoment van Naviderahaie waren jullie fysiek aanwezig (CGVS II Fariba, p. 7-8; p. 14). De rechtvaardiging van uw echtgenote, met name dat het kerkbezoek voor jullie financieel niet haalbaar was (CGVS II Fariba, p. 14), houdt geen steek. Er zijn

vlakbij het opvangcentrum waar u verblijft, verschillende kerken, ook protestantse. Nochtans beweerde uw echtgenote nieuwsgierig te zijn naar de sfeer tijdens een viering (CGVS II Parisa, p. 6). Nog dient opgemerkt te worden dat zowel u als uw vrouw in de periode van 7 december 2019 tot mei 2021 slechts 12 van de 31 door Naviderahai georganiseerde Bijbelstudies heeft bijgewoond. Ten slotte is het hoogst eigenaardig dat u niet eens het belangrijkste christelijke feest correct kon duiden. U meende verkeerdelijk dat Pasen de triomfantelijke ingang van Jezus in Jeruzalem herdacht, terwijl dit op Palmzondag gebeurt (CGVS II Koroush, p. 11). Nochtans kan van een oprecht bekeerde christen op zijn minst verwacht worden dat hij correct het belangrijkste christelijke feest kan uitleggen.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen slaagden jullie er niet in om aan te tonen dat jullie geloofsactiviteiten in België zijn ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging. Bijgevolg blijkt uit niets dat jullie bij een eventuele terugkeer naar Iran zich zullen manifesteren als christenen of dat jullie als dusdanig zullen worden gezien door jullie omgeving. Aangezien uw echtgenote haar beweerde geloofsovertuiging niet aannemelijk heeft gemaakt, heeft ze evenmin aangetoond dat haar broer, met wie ze nochtans voor haar beweerde bekering een goede relatie had, kwaad zou zijn omwille van haar beweerde bekering (CGVS II Fariba, p. 3), temeer daar haar familie haar vroeger voor wat geloof betreft gerust liet (CGVS II Fariba, p. 10).

Dat jullie een zekere kennis hebben van het christelijk geloof, dat jullie geloofsactiviteiten hebben in België en dat jullie online-vieringen volgen, wordt niet ontkend, net zomin er ontkend wordt dat u, uw vrouw en uw zoon zich lieten dopen en dat jullie christelijke berichten plaatsen op facebook. Dat jullie geloofsactiviteiten hebben die jullie kunnen staven met foto's en documenten wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige en oprechte bekering. Jullie geloofsactiviteiten dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat jullie, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deden.

Wat uw deelname aan enkele manifestaties in België betreft dient opgemerkt te worden dat u uw politieke activiteiten in België expliciet linkte aan uw blogactiviteiten in Iran (CGVS II Koroush, p. 4). Aangezien er aan deze blogactiviteiten geen enkel geloof kan gehecht worden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan het feit dat uw deelname is ingegeven door een oprechte maatschappelijke bekommernis. Het doet dan ook vermoeden dat ook hier opportunistische motieven spelen, wat ook blijkt uit het feit dat u op een manifestatie voor democratie verschijnt met een pancarte waarop te lezen staat dat u christen bent terwijl er al gebleken is dat er aan de oprechtheid van uw bekering geen geloof kan gehecht worden (CGVS I Koroush, p. 9). Ook het feit dat u tijdens één van de betogingen waaraan u deelnam een foto van twee dames vasthad, maar dat u behalve dat ze betoogd zouden hebben tegen het regime van Iran geen enkel idee had wie ze waren is in deze veelzeggend (CGVS I Koroush, p. 9). Dat u deelnam aan een pro-monarchistische betoging voor de Iraanse ambassade en bovendien ook op uw twitteraccount monarchistische tweets retweette terwijl u zelf geen monarchist verklaart te zijn (CGVS I Koroush, p. 27), kan bezwaarlijk duiden op een diepgaande, standvastige en diepgewortelde politieke overtuiging. Verder is het opvallend dat u aan een bepaalde betoging deelnam zonder ook maar enigszins te weten wie de organisatoren waren. U kwam niet verder dan dat de betoging in kwestie georganiseerd werd door een 'democratische groep of zo' (CGVS I Koroush, p. 9). Ook kan er nergens uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde foto's in verband met uw deelname aan betogingen afgeleid worden dat u er een vooraanstaande rol zou gespeeld hebben en dat u (of uw echtgenote) er meer zou gedaan hebben dan een slogan of een foto op een papiertje vasthouden. Tot slot kan er herhaald worden dat uw huidige politieke activiteiten op uw sociale media (o.m. uw facebook, uw twitter en uw blog 'endofjustice'), die, zoals aangehaald, pas kort voor uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal werden opgestart, daar waar u wel al eerder over uw beweerde christelijke overtuiging kon posten, zo goed als uitsluitend bestaan uit het kopiëren of retweeten van andermans posts, waaruit eveneens erg weinig politieke diepgang naar voor komt. Gelet op het voorgaande heeft u niet aangetoond dat u vanuit een oprechte regime-kritische overtuiging aan betogingen zou deelgenomen hebben en regime-kritische informatie zou hebben gepost op uw sociale media.

Betreffende uw in België uitgevoerde geloofsactiviteiten en politieke activiteiten, aangetoond door diverse documenten, kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – jullie bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat jullie zich bij terugkeer als christenen zullen gedragen –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Hetzelfde geldt ook voor deelnames aan protesten voor een Iraanse diplomatieke post. U stipte bovendien aan dat u geen concrete indicatie had dat de autoriteiten van uw religieuze en politieke activiteiten op de hoogte waren (CGVS I Koroush, p. 22; p. 24; CGVS II Koroush, p. 16). Volledigheidshalve kan, betreffende uw sociale

media, nog toegevoegd worden dat u slechts een heel beperkt publiek bereikt – zo heeft u op twitter slechts 556 volgers en worden uw politieke facebookberichten slechts heel beperkt geliket – en dat uit niets blijkt dat u deze bij terugkeer naar Iran niet zou kunnen verwijderen, aangezien u niet heeft aangetoond dat deze posts vanuit een oprechte overtuiging werden geplaatst.

Wat het feit betreft dat u eens beledigd en bedreigd werd naar aanleiding van uw activiteiten op sociale media, wat u ook wenst aan te tonen met een screenshot waaruit blijkt dat u ene Mohajer A. (...), volgens u een aanhanger van het regime, op twitter hebt geblokkeerd, dient opgemerkt te worden dat, gelet op de bovenstaande informatie waaruit blijkt dat het regime weinig aandacht schenkt aan hetgeen Iraniërs in het buitenland op het internet hebben gezet, hieruit bezwaarlijk vervolging of ernstige schade afgeleid kan worden, temeer daar scheldgedrag op twitter een weliswaar laakbare doch normale gang van zaken is en daar u erkende geen concrete indicaties te hebben dat deze twitteraar voor het regime werkte (CGVS I Koroush, p. 22; p. 25; CGVS II Koroush, p. 3; p. 16). Wat uw opmerking betreft dat u Saeed en Elham Afkari, familie van de betreurde worstelaar Navid Afkari, volgde op facebook en dat Saeed Afkari een bericht had geplaatst in verband met de inbeslagname van de gsm van zijn zus Elham waardoor de autoriteiten hierdoor op de hoogte zouden kunnen zijn van uw internetactiviteiten (CGVS II Koroush, p. 16), kan opnieuw herhaald worden dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan wat verzoekers om internationale bescherming in het buitenland op het internet zetten.

De overige door u in het kader van uw asielverzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat, uw reisroute, uw medische voorgeschiedenis en uw beroepsbezigheden in Iran wordt niet getwijfeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.Z. Fariba (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Azeri afkomstig uit Jam en bent u Iraans staatsburger. Uit uw verklaringen blijkt dat u zich integraal baseert op de motieven van uw echtgenoot Koroush K.F. (...). Zo verklaarde u dat uw man in Iran samen met twee van zijn collega's een politieke blog had en dat jullie zich genoodzaakt zagen om op 29 shahrivar 1398 (Iraanse kalender, stemt overeen met 20 september 2019 in de Gregoriaanse kalender) het land te ontvluchten na de arrestatie van één van zijn medebloggers. Op aanraden van jullie smokkelaar Mandi probeerden jullie het Verenigd Koninkrijk te bereiken maar uiteindelijk strandden jullie in België waar jullie op 4 oktober 2019 om internationale bescherming verzochten. Toen u in het Klein Kasteeltje verbleef leerde u via uw kamergenote Fatemeh S. (...) het christendom kennen. Ze had immers gemerkt dat u problemen had, waardoor ze u over het christendom begon te vertellen en ze raadde u aan om de Bijbel te bestuderen. U besprak dit met uw man, die hierop zelf ook de Bijbel begon te lezen. Jullie hielden contact met elkaar. Uiteindelijk introduceerde Fatemeh u bij de Bijbelstudiegroep Naviderahaie. Net als uw man bent u actief bij Naviderahaie en de Iraanse Kerk van Brussel en bestudeert u de Bijbel. U plaatst ook religieuze posts op uw facebookprofiel. U vertelt ook uw zoon over het christendom. Hij bekeerde zich hierna ook tot het christendom. Op 1 september 2021 liet u zich dopen. U vreest dat u bij terugkeer als afvallige zal beschouwd worden en dat u zal worden gedood. Verder stipte u aan dat uw conservatieve broer uw moeder en jongste broer bedreigde omdat ze geen contact mogen hebben met u omdat u een afvallige bent.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw mellikaart (nationale kaart) en van de mellikaart van uw zoon Kiarash, uw shenasnameh (geboorteboekje), de shenasnameh van uw zoon Kiarash, een kopie van uw recentste paspoort afgeleverd op 23 september 2018, een kopie van het recentste paspoort van uw zoon Kiarash afgeleverd op 23 september 2018, een kopie van uw oud paspoort afgeleverd op 25 maart 2014, een kopie van het oud paspoort van uw zoon afgeleverd op 28 april 2014, een attest waaruit blijkt dat u sinds 7 december 2019 Bijbelstudie volgt bij Naviderahaie, een document waaruit blijkt dat u en uw man sinds 6 december 2020 actief zijn bij de Iraanse Kerk van Brussel en een attest van psychokliniek Beek waaruit blijkt dat u therapie volgt vanwege piekergedrag, stress, hartkloppingen, sociale isolatie en relatieproblemen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen

vaststellen. U legde weliswaar een document neer waarin vermeld wordt dat u werd aangemeld wegens piekergedrag, stress, hartkloppingen, sociale isolatie en relatieproblemen en dat u in therapie bent. Er dient echter opgemerkt te worden dat uit niets blijkt dat u niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen. Gedurende beide gehoren was u immers in staat om de aan u gestelde vragen logisch te beantwoorden. Bovendien gaf u na uw eerste persoonlijk onderhoud expliciet te kennen dat u de dag van het onderhoud weinig last had van hoofdpijn en dat u bedankte voor de rustige sfeer tijdens het onderhoud (CGVS I Fariba, p. 11-12). U bevestigde zelf ook dat er wat u betreft geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (Vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ, vraag 1). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig baseert op dezelfde motieven als deze die werden aangehaald door uw echtgenoot. In het kader van zijn asiolverzoek heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk in Iran een blog onderhouden te hebben.

Zo is het helemaal niet aannemelijk dat u niet eens de naam van uw eigen blog correct kon weergeven. Toen u na uw eerste onderhoud blogfa probeerde te contacteren, vermeldde u in uw e-mail als url van uw weblog 'believfreedom.blogfa.com' waarbij u het Engelse woord 'freedom' met twee o's spelde. Tijdens uw tweede onderhoud geconfronteerd met deze verkeerde schrijfwijze, bleek u er stellig van overtuigd dat 'freedom' met twee o's geschreven wordt (CGVS II Koroush, p. 4). Na uw tweede onderhoud liet u op 30 juni 2021 via uw advocaat echter weten dat de titel van uw blog inderdaad aanvankelijk verkeerd werd geschreven en dat in de url 'freedom' met slechts één o moest worden gespeld (zie mail advocaat d.d. 30 juni 2021). Dat u niet eens de naam van uw blog correct kon spellen, hoewel u er naar eigen zeggen gedurende meer dan een jaar wekelijks artikels op zou gepost hebben, ondermijnt in heel ernstige mate de geloofwaardigheid van uw bewering dat u samen met twee medebloggers meer dan een jaar een blog zou hebben onderhouden.

Dit wordt bevestigd door de merkwaardige vaststelling dat u bijzonder vaag bleef over de inhoud van uw blog. Aangezien op jullie blog zo'n vier artikels per week verschenen en u gedurende een periode van een jaar minstens één artikel per week schreef, kan nochtans verwacht worden dat u gepreciseerde duiding zou kunnen geven bij de inhoud van de artikels die erop verschenen, quod non in casu (CGVS I, p. 16). Hoewel u verschillende keren gevraagd werd naar titels van door u gepubliceerde artikels en hoewel verschillende keren gepeild werd naar de inhoud van de artikels op jullie blog kwam u niet veel verder dan de heel algemene en vage stelling dat jullie schreven over executies, folteringen, politieke gevangenen en de diefstal door de Sepah van geld dat bestemd was voor de slachtoffers van een aardbeving (CGVS I Koroush, p. 13-16). Hoewel u vele artikels in verband met mensenrechtenschendingen publiceerde, kon u bijvoorbeeld niet duidelijk zeggen wie er in het jaar van uw onderhoud op het Commissariaat-generaal of het jaar daarvoor, Navid Afghari en Rohullah Zam buiten beschouwing gelaten, zoal geëxecuteerd werd en wist u bijzonder weinig te vertellen over politieke gevangenen (CGVS I Koroush, p. 16). Ook heeft u als zelfverklaarde blogger die in Iran gedurende meer dan een jaar vrij intensief over mensenrechtenschendingen aldaar geblogd zou hebben amper kennis van vervolgte bloggers in Iran. Hoewel verschillende bloggers in de problemen kwamen door hun activiteiten, kon u, gevraagd of u bloggers kende die ooit gearresteerd werden, enkel Satar Behesti noemen die in 2012 gearresteerd werd (CGVS I, p. 17). Uw rechtvaardiging voor uw vage informatie over uw blog, met name dat het gebeurde dat jullie artikels publiceerden zonder die te lezen en dat het voornamelijk knippen en plakken was (CGVS I Koroush, p. 16), kan niet weerhouden worden en doet integendeel sterk de wenkbrauwen fronsen. Er kunnen immers ernstige vragen bij deze werkwijze gesteld worden, want redelijkerwijs kan toch verwacht worden dat, zelfs indien men artikels van andere blogs of websites kopieert, er een selectie gemaakt wordt en dat men weet wat men publiceert zodat men zeker geen informatie publiceert waarmee men het ideologisch niet eens is. Naar uw ter rechtvaardiging ingeroepen geheugenproblemen (CGVS Koroush I, p. 16) werd hierboven reeds gerefereerd. Door uw vage, summiere en bevreemdende verklaringen over de (inhoud en de selectie van de) artikels die jullie op jullie blog zouden gepubliceerd hebben komt de geloofwaardigheid van uw beweerdde blogactiviteiten wederom ernstig op de helling te staan. Overigens is het opvallend dat u niet eens wist of andere websites linkten naar jullie weblog (CGVS I Koroush, p. 17).

In dit verband is het overigens erg opmerkelijk dat uw echtgenote uw Iraanse blog nooit heeft gelezen en zelfs nooit heeft bekeken. Ze kende de naam dan ook niet van uw blog: ze dacht dat het ongeveer 'believfree@blogfa.com' was en bleef ook heel vaag over de inhoud ervan. Toen haar gevraagd werd waarover u zoal schreef, antwoordde ze dat ze van u had gehoord dat u over onrechtvaardigheden, over door de Sepah gestolen geld en over andere fouten van het regime schreef (CGVS I Fariba, p. 7). Dat ze over uw blog niet de minste informatie had, terwijl ze, gelet op haar kritische uitingen over het Iraanse regime doorheen haar twee gesprekken op het Commissariaatgeneraal, toch regimekritisch lijkt te zijn, komt bevreemdend over.

Voorts is het enigszins merkwaardig dat, ofschoon uit de beschikbare informatie blijkt dat jaarlijks duizenden blogs worden geblokkeerd op vraag van de Iraanse autoriteiten, jullie blog waarin jullie mensenrechtenschendingen en corruptie door het Iraanse regime en de machtige Sepah zouden aangeklaagd hebben, meer dan een jaar in Iran voor iedereen vrij toegankelijk zou zijn geweest en in die periode niet zou zijn gefilterd (CGVS I Koroush, p. 17).

Tot slot is het heel opmerkelijk dat u als blogger meer dan een jaar gewacht heeft alvorens in België opnieuw met een blog te starten. Immers, pas anderhalve maand voor uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaatgeneraal begon u met uw website 'endofjustice.com' (CGVS I Koroush, p. 17). Uw rechtvaardiging, met name dat u niemand vond die de betaling voor uw domein kon doen, kan het feit dat u zo lang gewacht heeft niet vergoelijken. De manieren om goedkoop of zelfs gratis een website of blog te hosten zijn immers legio. Dat u in Iran, waar kritiek op de autoriteiten bijzonder ernstige problemen kan veroorzaken, het risico zou genomen hebben om te bloggen terwijl het in België, waar u zonder enig risico eenzelfde publiek kan bereiken, meer dan een jaar duurt eer u aan het bloggen slaat, is hoogst eigenaardig. Eenzelfde opmerking kan gemaakt worden betreffende uw twitteraccount, nochtans een gratis medium, dat u gelijktijdig met uw blog heeft aangemaakt (CGVS I Koroush, p. 17), en betreffende uw facebookprofiel (<https://www.facebook.com/korosh.kfa>) waarop u pas vanaf maart 2021, dus eveneens kort voor uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, politieke posts plaatste, daar waar u daarvoor wel al christelijke posts kon plaatsen.

Uit het voorgaande kan besloten worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Iran reeds blogger was.

Aangezien u uw blogactiviteiten in Iran niet aannemelijk heeft gemaakt, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten ten gevolge hiervan. Dit blijkt ook uit de volgende vaststellingen.

Zo is het enigszins merkwaardig dat u als zelfverklaarde regelmatige blogger pas in Frankrijk gecontroleerd zou hebben of jullie weblog nog online was (CGVS I Koroush, p. 12; p. 25). Nochtans verbleef u voordat u in Frankrijk aankwam ongeveer drie dagen legaal in Milaan (Italië) en tussen het moment dat u op de hoogte gebracht werd van de arrestatie van uw medeblogger en uw vertrek uit Iran zaten tien dagen. In die periode stond u onder meer in contact met uw vader, die over een gsm beschikt (CGVS I Fariba, p. 6), waardoor aangenomen kan worden dat u toen mogelijkheden had om via via informatie over de toegangsmogelijkheden tot uw blog te verkrijgen. Dat u uw blog niet verifieerde toen u op de hoogte werd gebracht van Mehdi's arrestatie, is erg eigenaardig, aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u aanvankelijk niet zeker was van de reden van Mehdi's arrestatie. Dat de blog aan de basis lag van zijn arrestatie, wist u pas zeker toen u twee dagen later vernam dat er bij u een huiszoeking was uitgevoerd (CGVS I Koroush, p. 18). Overigens kan aansluitend hierbij worden opgemerkt dat volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan uw dossier werd toegevoegd de door u beschreven foutmelding, met name dat u op een pagina terecht kwam waarop vermeld werd dat de pagina gesloten werd omwille van misdrijven en overtredingen en dat men indien men denkt dat het onterecht is contact kan opnemen met een bepaald nummer, niet overeenkomt met de melding die effectief verschijnt wanneer een blog daadwerkelijk door de Iraanse autoriteiten geblokkeerd wordt (CGVS I, p. 25). Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat in de melding die verschijnt staat dat de regels werden geschonden, dat de juridische autoriteiten het bevel gaven om de blog te blokkeren en dat de inhoud van de blog in strijd is met de regels. In de melding wordt evenwel niet verwezen naar een contactmogelijkheid.

Verder kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen dat de autoriteiten bij uw vader langs kwamen en hem expliciet vertelden dat u gezocht werd wegens activiteiten tegen het regime en dat ze bewijzen hebben gevonden op uw computer (CGVS I Koroush, p. 19). Door uw vader te wijzen op het feit dat u gezocht werd wegens activiteiten tegen het regime en hem er op de koop toe op te wijzen dat er bewijzen waren gevonden hypothekeerden ze, gelet op het algemeen gekende risico van oppositieactiviteiten in Iran die zwaar kunnen worden bestraft, immers aanzienlijk de kans dat u zich spontaan zou melden.

Dat er aan het door u beweerde probleem geen geloof kan gehecht worden, blijkt tevens uit het feit dat uit uw verklaringen blijkt dat u wat het wedervaren van uw collega-bloggers Mehdi F. (...) en Mojtabi E. (...) betreft volledig in het duister tastte – zo wist u onder meer niet waar Mehdi werd gearresteerd en

waar hij zich momenteel bevindt – en dat u bovendien geen moeite heeft gedaan om u te vergewissen van het lot dat hen beschoren was. U gaf dit ook expliciet te kennen (CGVS I Koroush, p. 18; p. 20; CGVS II Koroush, p. 3). Dat u zich niet via uw collega's bij Arya Sasol Polymer informeerde en dat dit idee bij u zelfs niet is opgekomen, zoals u nog aangaf (CGVS I Koroush, p. 20), is uiterst bevreemdend. Uw uitleg dat u geen hechte band had met collega's, dat ze voor een soort dochterbedrijf werkten en dat u geen collega's kent (CGVS I Koroush, p. 20), kan niet overtuigen. Niet alleen blijkt dat u een profiel heeft op LinkedIn, op uw facebookprofiel Koroush K.F. (...) (<https://www.facebook.com/kouroush.k.f> (...)) waarop enkel het feit dat u in 2014 van profielfoto veranderde publiek staat, kreeg u in 2014 toen u uw profielfoto wisselde verschillende likes en reacties van mensen die thans nog steeds tewerkgesteld zijn bij Arya Sasol Polymer. Bovendien blijkt dat verschillende mensen die destijds op uw bericht reageerden bevriend zijn met ene Mehdi F. (...) en dat u op dit profiel ook bevriend bent met Mehdi F. (...). Aangezien u expliciet te kennen gaf dat u slechts een Mehdi F. (...) kende, moet het hier wel om uw medeblogger gaan (CGVS I Koroush, p. 18). Dat dit een profiel is dat u aanmaakte omdat u voor bepaalde software een Facebookaccount nodig hebt en dat u het nooit gebruikte, klopt bovendien niet: in de reacties op de profielfoto-wissel ging u in dialoog met uw vrienden. Bovendien staat de populariteit van dit "nooit gebruikte" Facebookaccount met 29 likes en 11 reacties op een fotowissel in schril contrast met uw politieke en religieuze accounts waarop u amper likes en reacties krijgt. Uw totaal ontbrekende informatie over uw medebloggers en het ontbreken van ook maar enige poging om u te informeren over hun lot, daar waar van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid kan verwacht worden dat hij ernstige inspanningen doet om zich zo volledig en gedetailleerd mogelijk te informeren over de kern van zijn vluchtrelaas en over het lot van rechtstreeks hierbij betrokken personen, ondermijnen in zeer ernstige mate de door u beweerde problemen van uw medeblogger(s) en bijgevolg uw eigen beweerde problemen.

Aansluitend hierbij is het opvallend dat u, als zelfverklaarde blogger die over mensenrechtenschendingen in Iran schrijft en die heden in België kritische teksten op internet post over het Iraanse regime, nooit de situatie van uw medebloggers bij mensenrechtenorganisaties heeft aangekaart, noch dat u ooit hierover informatie over hun lot op internet heeft gepost (CGVS I Koroush, p. 21). Dat u hen hierdoor in gevaar zou kunnen brengen, zoals u nog poneerde (CGVS I Koroush, p. 21), overtuigt hoegenaamd niet. U had immers enkel Mehdi's situatie op uw profielen kunnen aankaarten, aangezien jullie blogactiviteiten reeds waren uitgelekt waardoor hij zou zijn gearresteerd, en uit veiligheidsoverwegingen kunnen zwijgen over uw tweede medeblogger. Bovendien kon u op uw sociale media wel informatie posten over het lot van andere Iraniërs. Dat u op uw sociale media de vervolging van voor u onbekende Iraniërs aanklaagt, maar niet de vervolging van een lid of leden van uw entourage, komt bevreemdend over.

Ook uw echtgenote blijkt bijzonder weinig te weten over de problemen naar aanleiding van uw blog. Zo tastte ze in het duister over wat er precies gebeurd is met Mojtaba en Mehdi en had ze geen enkel idee over wat er precies gebeurd is, omdat ze er niet naar gevraagd had zodat ze niet wist in welke mate u op de hoogte was van hun wedervaren en wat u had gedaan om zich hierover te informeren (CGVS I Fariba, p. 8). Dat ze hierover niets wist, omdat ze stress had waardoor ze geen vragen kon stellen, zoals ze beweerde, overtuigt ook niet. Ze wist immers wel dat één van uw medebloggers was gearresteerd en dat er een huiszoeking bij jullie thuis en in uw schoonvaders woning had plaatsgevonden waardoor niet kan worden aangenomen dat ze zich niet meer had kunnen informeren over uw problemen. Nochtans kan ook in dit verband opgemerkt worden dat van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij of zij zich zo volledig mogelijk informeert over alle elementen die rechtstreeks in verband staan met zijn of haar vrees.

Uit uw verklaringen blijkt tot slot tevens dat u, sinds uw aankomst in België, geenszins op de hoogte bent van eventuele juridische procedures die tegen u zouden lopen. Zo heeft u bijvoorbeeld nooit pogingen ondernomen om te weten te komen of er tegen u een juridische procedure loopt (CGVS I Koroush, p. 21). Zelfs al was u ervan overtuigd dat, doordat u met de Sepah te maken had, er geen normale legale procedure voor u zou volgen (CGVS I Koroush, p. 21), dan nog doet het verbazen dat u zich niet eens hiernaar heeft geïnformeerd. Een dergelijk gebrek aan interesse betreffende de kern van uw asielrelaas doet dan ook wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Gelet op het voorgaande dient besloten te worden dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn bovendien van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald om de redenen waarom u uw land verlaten hebt, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van uw in België gevoerde religieuze en politieke activiteiten onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel en geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte

activiteiten. Door uw ongeloofwaardige verklaringen inzake uw vluchtaanleiding maakt u die beoordeling onmogelijk.

Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na uw vertrek uit Iran zijn de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

Wat u betreft dient opgemerkt te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van jullie bekering tot het christendom.

Vooreerst hebben jullie de rol die Fatemeh S. (...) speelde in de bekering van uw echtgenote, en onrechtstreeks dus ook in de uwe en die van uw zoon – jullie zouden zich immers bekeerd hebben onder invloed van uw echtgenote (CGVS I Koroush, p. 23; p. 25; CGVS II Koroush, p. 8; p. 11) –, niet aannemelijk gemaakt.

Zo is het opmerkelijk dat, ofschoon de woorden van Fatemeh invloed zouden hebben gehad op jullie bekering en ofschoon uw echtgenote Fatemehs woorden die haar interesse voor het christendom opwekten aan u herhaald zou hebben, u geen enkel idee meer had van wat exact Fatemeh tegen uw echtgenote gezegd zou hebben (CGVS I Koroush, p. 23; CGVS II Koroush, p. 7-8). Dat u niet meer wist wat jullie triggerde om zich voor het christendom te interesseren, zelfs al zou u geheugenproblemen hebben, is, gelet op Fatemehs belang in jullie bekeringsproces, niet aannemelijk. Het is dan ook niet aannemelijk dat u als niet-praktiserende moslim zonder enige interesse in de islam en zonder enige specifieke drang naar [spirituele] zingeving (CGVS II Koroush, p. 4-6; CGVS II Fariba, p. 4) plots op basis van enkele verklaringen van een zekere Fatemeh over het christendom, die u nota bene niet eens meer kon evoceren, begonnen zou zijn met een bekeringsproces naar het christendom.

Verder wist uw vrouw bijzonder weinig over Fatemehs bekeringsproces terwijl zij het was die tegen haar gepredikt zou hebben en die jullie beiden introduceerde bij Naviderahaie (CGVS I Fariba, p. 9-10; CGVS II Fariba, p. 5-7). Gevraagd welke rol Fatemeh speelde in haar bekeringsproces, stelde ze dat Fatemeh voor haar predikte en beklemtoonde ze de belangrijke rol die Fatemeh speelde (CGVS II, Fariba, p. 5). Gelet op de rol die Fatemeh speelde in de bekering van uw vrouw en gelet op het feit dat u en uw vrouw nog steeds contact hebben met Fatemeh, is het zeer eigenaardig dat uw vrouw niet wist hoe Fatemeh het christendom leerde kennen, hoelang ze al christen was, hoelang haar bekeringsproces duurde en hoe dit is verlopen: zo wist ze bijvoorbeeld niet of ze al dan niet onmiddellijk van het christendom overtuigd raakte. Naar de redenen waarom Fatemeh zich bekeerde, kon ze enkel gissen: ze vermoedde dat Fatemeh en zij zich om dezelfde reden hadden bekeerd. Ze wist zelfs niet eens of Fatemeh ten tijde van jullie verblijf in het Klein Kasteeltje een Bijbel had. Nochtans zou Fatemeh uw echtgenote aangeraden hebben om de Bijbel te lezen en deelden jullie in het Klein Kasteeltje zo goed als dezelfde kamer (CGVS II Koroush, p. 7; CGVS I Fariba, p. 9-10; CGVS II Fariba, p. 7-8; p. 10-11). Dat ze zich niet zou bemoeien met 'kleine details van andere mensen', zoals ze zich rechtvaardigde (CGVS II Fariba, p. 7), kan, gelet op het door jullie beweerde belang van Fatemehs rol in haar bekeringsproces, waardoor in alle redelijkheid aangenomen kan worden dat, indien het om een geloofwaardige en oprechte bekering zou gaan, Fatemehs eigen bekeringsproces ter sprake is gekomen, maar moeilijk overtuigen. Bovendien kan, gelet op haar rol, Fatemehs bekeringsproces in alle redelijkheid moeilijk een 'klein detail' genoemd worden. Het is eveneens merkwaardig dat ze enerzijds verklaarde dat Fatemeh voor haar predikte en dat ze verklaarde dat, wanneer ze Fatemeh via WhatsApp telefoneerde, ze met mekaar spraken over het geloof terwijl ze even later plots beweerde dat ze quasi geen inhoudelijke gesprekken met Fatemeh voerde over het geloof en dat contact met Fatemeh moeilijk is omdat ze vaak een slechte internetverbinding heeft (CGVS II Fariba, p. 10; p. 12).

Verder legden jullie weinig coherente verklaringen af over hoe jullie de Bijbel bestudeerden. Zo verklaarde uw vrouw tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat ze u vertelde over het gesprek met Fatemeh waarna u besloot om een Bijbel te downloaden om die uiteindelijk op eigen houtje te bestuderen (CGVS Fariba II, p. 13). Toen haar gevraagd werd naar uw favoriete passage uit de Bijbel verklaarde ze dat jullie op jullie eigen manier de Bijbel bestuderen en dat jullie nooit spreken over wat jullie hebben gelezen (CGVS II Fariba, p. 13). U trad haar tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij en verklaarde dat ze u aanraade om de Bijbel te bestuderen en dat u die uiteindelijk zelf bestudeerde. U herinnerde zich verder niet of u ooit echt gesprekken met uw vrouw over de Bijbel heeft gevoerd (CGVS II Koroush, p. 10). Dat jullie volgens jullie verklaringen afgelegd tijdens jullie tweede onderhoud nooit spraken over wat jullie lazen in de Bijbel – wat op zich al merkwaardig is, aangezien dit een evident gespreksonderwerp lijkt tussen twee bekeerlingen die een koppel vormen en aangezien u volgens uw

echtgenote bijzonder enthousiast was over uw Bijbellectuur (CGVS II Parisa, p. 13) – en dat u de Bijbel alleen bestudeerde valt zeer moeilijk te rijmen met uw eerdere verklaring afgelegd tijdens uw eerste onderhoud dat uw echtgenote met u sprak over het christendom, dat jullie er stilletes meer en meer over begonnen te praten en dat jullie samen het boek begonnen te lezen en naar de kerk begonnen te gaan (CGVS I Koroush, p. 23). Ook het feit dat, gevraagd hoe uw vrouw u aanzette om ook de Bijbel de te lezen, u antwoordde dat uw vrouw zei dat ze van het lezen van het boek genoten heeft en dat ze verder niets speciaal gezegd heeft valt uiterst moeilijk te rijmen met uw verklaring dat jullie samen het boek begonnen te lezen (CGVS II Koroush, p. 19). Deze verklaringen betreffende jullie Bijbelstudie ondermijnen in ernstige mate jullie bewering dat jullie vanuit een oprechte overtuiging de Bijbel zouden bestuderen.

Nog dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over wat u zoal aansprak in het christendom oppervlakkig blijven en geenszins blijken geven van een diepgaande geloofsovertuiging. Zo verklaarde u, gevraagd wat u zo aanspreekt in het christelijk geloof, dat de liefde en het feit dat het gebaseerd is op liefde u aanspreekt (CGVS II Koroush, p. 6). Wanneer u gevraagd werd hierover iets specifiek te zijn, antwoordde u enkel dat u in de Bijbel niets was tegengekomen dat u wegjoeg van het christendom (CGVS II Koroush, p. 6). Uitgenodigd te verduidelijken wat u zo belangrijk vond aan het concept liefde en waarom u hiervoor Jezus en God nodig had, stipte u, in weerwil van hetgeen u net daarvoor aangegeven had, met name dat u nooit specifiek op zoek ging naar spirituele zingeving, onder meer aan dat het leven van de mens gebaseerd moet zijn op liefde en dat u altijd al een innerlijke behoefte had om aan iets gekoppeld te zijn, maar verduidelijkte u voor het overige geenszins waarom u hiervoor Jezus nodig had (CGVS II Koroush, p. 6). Toen u erop gewezen werd dat liefde ook in andere godsdiensten en filosofieën terug te vinden is, maakte u enkel een algemene verwijzing naar de Bijbel en zei u dat u het niet over andere godsdiensten wilde hebben omdat u er niets over weet. U gaf ook nog aan dat in de Bijbel staat dat je uw vijanden lief moet hebben en dat Jezus zelfs als hij gekruisigd werd vergiffenis voor zijn vijanden vroeg (CGVS II Koroush, p. 10). Gelet op het voorgaande, slaagde u er niet in duidelijk te maken waarom de christelijke liefde u zo inspireert. Aangezien het net deze christelijke liefde was die u aansprak in het christendom en aangezien u niet kon concretiseren wat de christelijke liefde voor u persoonlijk betekent, komt wederom de oprechtheid van uw beweerde geloofsovertuiging op de helling te staan. In het verlengde hiervan is het erg eigenaardig dat, ofschoon ook uw zoon bekeerd zou zijn en u hem passages uit de Bijbel zou bezorgen, u niet eens wist wat uw zoons favoriete Bijbelpassage was en dat u hiernaar zelfs niet gepeild heeft (CGVS II Koroush, p. 11). Nochtans kan aangenomen worden dat mensen die elkaar Bijbelteksten sturen deze teksten onder elkaar zouden becommentariëren, zeker als ze een familiale eenheid vormen.

Nog dient aangestipt te worden dat zowel u als uw vrouw weinig coherente verklaringen aflegden wat betreft de rust die jullie zochten en vonden in het christendom. Zo verklaarde u dat het christendom in jullie situatie deugd doet en u de nodige rust brengt. Even later beklemtoonde u nogmaals de rust die u het christendom vond (CGVS I Koroush, p. 23). Ook uw vrouw had het over de rust en over hoe rustgevend de liefde van Jezus en de vergeving van de zonde kunnen zijn (CGVS I Fariba, p. 9; CGVS II Fariba, p. 7). Uw vrouw zocht gewoon naar iets dat rust bracht, ze had het gevoel dat de Bijbel die rust ook bracht en ze vertelde Fatemeh dat ze inderdaad rust gevonden had in het christendom (CGVS II Fariba, p. 5; p. 10; p. 13). Ze verklaarde bovendien dat alle christenen liefdevol, rustig, kalm en tevreden zijn om hun leven en vrolijk en blij (CGVS I Fariba, p. 9). Dat het christendom jullie rust brengt valt echter uiterst moeilijk te verzoenen met de door jullie ingediende attesten waaruit blijkt dat er in hoofde van uw vrouw sprake is van slaapproblemen, nachtmerries, concentratieproblemen, een angststoornis en depressie en dat er wat u betreft sprake is van zeer ernstige stressgevoelens, sombere stemming en weinig plezierbeleving. Verder is er in de attesten sprake van relatieproblemen, die u bevestigde: daar waar uw echtgenote nog meende dat jullie relatieproblemen verminderden dankzij jullie geloof, zei u dat deze, ofschoon jullie in Iran al relatieproblemen hadden, in intensiteit verhevigd zijn sinds jullie verblijf in België waardoor het eigenlijk momenteel niet goed gaat tussen jullie (CGVS II Koroush, p. 10; CGVS II Fariba, p. 15). Het is weinig coherent dat jullie enerzijds stellen ernstige psychische problemen te kennen na uw vertrek uit Iran, terwijl jullie anderzijds beweren dat jullie geloof in Jezus Christus jullie rust schenkt. Uw incoherente verklaringen op dit vlak ondermijnen bijkomend de oprechtheid van jullie bekering tot het christendom.

Dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van jullie bekering blijkt tot slot uit de aard en frequentie van jullie geloofsactiviteiten. Zo blijkt dat jullie ten tijde van jullie tweede onderhoud op 28 juni 2021 enkel digitale vieringen hadden bijgewoond en dat jullie toen nog steeds niet in levende lijve naar de kerk waren gegaan terwijl er sinds juni 2020 veel mogelijkheden waren om religieuze vieringen in levende lijve bij te wonen: enkel tijdens een Bijbelstudiemoment van Naviderahaie waren jullie fysiek aanwezig (CGVS II Fariba, p. 7-8; p. 14). De rechtvaardiging van uw echtgenote, met name dat het kerkbezoek voor jullie financieel niet haalbaar was (CGVS II Fariba, p. 14), houdt geen steek. Er zijn vlakbij het opvangcentrum waar u verblijft, verschillende kerken, ook protestantse. Nochtans beweerde uw echtgenote nieuwsgierig te zijn naar de sfeer tijdens een viering (CGVS II Parisa, p. 6). Nog dient

opgemerkt te worden dat zowel u als uw vrouw in de periode van 7 december 2019 tot mei 2021 slechts 12 van de 31 door Naviderahai georganiseerde Bijbelstudies heeft bijgewoond. Ten slotte is het hoogst eigenaardig dat u niet eens het belangrijkste christelijke feest correct kon duiden. U meende verkeerdelijk dat Pasen de triomfantelijke ingang van Jezus in Jeruzalem herdacht, terwijl dit op Palmzondag gebeurt (CGVS II Koroush, p. 11). Nochtans kan van een oprecht bekeerde christen op zijn minst verwacht worden dat hij correct het belangrijkste christelijke feest kan uitleggen.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen slaagden jullie er niet in om aan te tonen dat jullie geloofsactiviteiten in België zijn ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging. Bijgevolg blijkt uit niets dat jullie bij een eventuele terugkeer naar Iran zich zullen manifesteren als christenen of dat jullie als dusdanig zullen worden gezien door jullie omgeving. Aangezien uw echtgenote haar beweerde geloofsovertuiging niet aannemelijk heeft gemaakt, heeft ze evenmin aangetoond dat haar broer, met wie ze nochtans voor haar beweerde bekering een goede relatie had, kwaad zou zijn omwille van haar beweerde bekering (CGVS II Fariba, p. 3), temeer daar haar familie haar vroeger voor wat geloof betreft gerust liet (CGVS II Fariba, p. 10).

Dat jullie een zekere kennis hebben van het christelijk geloof, dat jullie geloofsactiviteiten hebben in België en dat jullie online-vieringen volgen, wordt niet ontkend, net zomin er ontkend wordt dat u, uw vrouw en uw zoon zich lieten dopen en dat jullie christelijke berichten plaatsen op facebook. Dat jullie geloofsactiviteiten hebben die jullie kunnen staven met foto's en documenten wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige en oprechte bekering. Jullie geloofsactiviteiten dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat jullie, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deden.

Wat uw deelname aan enkele manifestaties in België betreft dient opgemerkt te worden dat u uw politieke activiteiten in België expliciet linkte aan uw blogactiviteiten in Iran (CGVS II Koroush, p. 4). Aangezien er aan deze blogactiviteiten geen enkel geloof kan gehecht worden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan het feit dat uw deelname is ingegeven door een oprechte maatschappelijke bekommernis. Het doet dan ook vermoeden dat ook hier opportunistische motieven spelen, wat ook blijkt uit het feit dat u op een manifestatie voor democratie verschijnt met een pancarte waarop te lezen staat dat u christen bent terwijl er al gebleken is dat er aan de oprechtheid van uw bekering geen geloof kan gehecht worden (CGVS I Koroush, p. 9). Ook het feit dat u tijdens één van de betogingen waaraan u deelnam een foto van twee dames vasthad, maar dat u behalve dat ze betoogd zouden hebben tegen het regime van Iran geen enkel idee had wie ze waren is in deze veelzeggend (CGVS I Koroush, p. 9). Dat u deelnam aan een pro-monarchistische betoging voor de Iraanse ambassade en bovendien ook op uw twitteraccount monarchistische tweets retweette terwijl u zelf geen monarchist verklaart te zijn (CGVS I Koroush, p. 27), kan bezwaarlijk duiden op een diepgaande, standvastige en diepgewortelde politieke overtuiging. Verder is het opvallend dat u aan een bepaalde betoging deelnam zonder ook maar enigszins te weten wie de organisatoren waren. U kwam niet verder dan dat de betoging in kwestie georganiseerd werd door een 'democratische groep of zo' (CGVS I Koroush, p. 9). Ook kan er nergens uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde foto's in verband met uw deelname aan betogingen afgeleid worden dat u er een vooraanstaande rol zou gespeeld hebben en dat u (of uw echtgenote) er meer zou gedaan hebben dan een slogan of een foto op een papiertje vasthouden. Tot slot kan er herhaald worden dat uw huidige politieke activiteiten op uw sociale media (o.m. uw facebook, uw twitter en uw blog 'endofjustice'), die, zoals aangehaald, pas kort voor uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal werden opgestart, daar waar u wel al eerder over uw beweerde christelijke overtuiging kon posten, zo goed als uitsluitend bestaan uit het kopiëren of retweeten van andermans posts, waaruit eveneens erg weinig politieke diepgang naar voor komt. Gelet op het voorgaande heeft u niet aangetoond dat u vanuit een oprechte regime-kritische overtuiging aan betogingen zou deelgenomen hebben en regime-kritische informatie zou hebben gepost op uw sociale media.

Betreffende uw in België uitgevoerde geloofsactiviteiten en politieke activiteiten, aangetoond door diverse documenten, kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – jullie bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat jullie zich bij terugkeer als christenen zullen gedragen –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Hetzelfde geldt ook voor deelnames aan protesten voor een Iraanse diplomatieke post. U stipte bovendien aan dat u geen concrete indicatie had dat de autoriteiten van uw religieuze en politieke activiteiten op de hoogte waren (CGVS I Koroush, p. 22; p. 24; CGVS II Koroush, p. 16). Volledigheidshalve kan, betreffende uw sociale media, nog toegevoegd worden dat u slechts een heel beperkt publiek bereikt – zo heeft u op twitter slechts 556 volgers en worden uw politieke facebookberichten slechts heel beperkt geliket – en dat uit

niets blijkt dat u deze bij terugkeer naar Iran niet zou kunnen verwijderen, aangezien u niet heeft aangetoond dat deze posts vanuit een oprechte overtuiging werden geplaatst.

Wat het feit betreft dat u eens beledigd en bedreigd werd naar aanleiding van uw activiteiten op sociale media, wat u ook wenst aan te tonen met een screenshot waaruit blijkt dat u ene Mohajer A. (...), volgens u een aanhanger van het regime, op twitter hebt geblokkeerd, dient opgemerkt te worden dat, gelet op de bovenstaande informatie waaruit blijkt dat het regime weinig aandacht schenkt aan hetgeen Iraniërs in het buitenland op het internet hebben gezet, hieruit bezwaarlijk vervolging of ernstige schade afgeleid kan worden, temeer daar scheldgedrag op twitter een weliswaar laakbare doch normale gang van zaken is en daar u erkende geen concrete indicaties te hebben dat deze twitteraar voor het regime werkte (CGVS I Koroush, p. 22; p. 25; CGVS II Koroush, p. 3; p. 16). Wat uw opmerking betreft dat u Saeed en Elham Afkari, familie van de betreurde worstelaar Navid Afkari, volgde op facebook en dat Saeed Afkari een bericht had geplaatst in verband met de inbeslagname van de gsm van zijn zus Elham waardoor de autoriteiten hierdoor op de hoogte zouden kunnen zijn van uw internetactiviteiten (CGVS II Koroush, p. 16), kan opnieuw herhaald worden dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan wat verzoekers om internationale bescherming in het buitenland op het internet zetten.

De overige door u in het kader van uw asielverzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat, uw reisroute, uw medische voorgeschiedenis en uw beroepsbezigheden in Iran wordt niet getwijfeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratief dossier toegevoegd."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aan uw identiteit en uw nationaliteit wordt niet getwijfeld. De identiteit en nationaliteit van uw zoon staan evenmin ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de:

"Appreciatiefout en schending van :

- de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ;*
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".*

Verzoekende partijen vangen hun betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de aangevoerde bepalingen en beginselen.

Verzoekende partijen herhalen vervolgens de door hen aangevoerde vrees voor vervolging en asielmotieven.

Verzoekende partijen geven verder een uiteenzetting, aan de hand van algemene landeninformatie, omtrent de onderdrukking van tegenstanders van het Iraanse regime en verwijten verweerder dat geen rekening werd gehouden met *"de grootschalige repressie waarvan de tegenstanders in Iran de slachtoffers zijn, terwijl de politieke context in Iran wereldwijd bekend is en wordt bekritiseerd om zijn methoden die in strijd zijn met de meest fundamentele mensenrechten"*.

Vervolgens gaan verzoekende partijen in op de situatie voor (bekeerde) christenen en/of personen die als dusdanig worden gepercipieerd in Iran. Zij betogen in dit kader, aan de hand van algemene landeninformatie, dat niet kan worden betwist dat christenen in Iran worden onderdrukt en vervolgd, alsmede dat ook personen die niet daadwerkelijk bekeerd zijn doch wel als dusdanig worden aanzien zulk lot beschoren is. Daarom moeten asioldossiers van christenen volgens hen met een verhoogde zorgvuldigheid worden behandeld. Verzoekende partijen wijzen verder op (informatie over) het doordringende antiwesterse discours in Iran en verwijzen naar een Franstalig arrest dat de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen in het verleden velde. Eveneens citeren zij uit de algemene ambtsberichten inzake Iran van maart 2019 en februari 2021.

Voorts gaan verzoekende partijen in op de "COI focus "Iran - De situatie van bekeerlingen tot het christendom" 16/04/2019. Zij betogen:

"Men leest in dat verslag meerdere informatie die verwerende partij tegenspreken, en die, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, zorgwekend zijn voor wat met verzoekende partij zal gebeuren.

Uit niets blijkt dat de Iraanse autoriteiten de oprechtheid van de bekering en handelingen zouden nagaan en dan beslissen of de persoon al dan niet problemen zal ondervinden in Iran. In tegendeel.

(...)

Uit geen enkele objectieve informatie blijkt dat betwistingen over de oprechtheid van de bekering en godsdienstige praktijk een invloed zou hebben op de problemen en vervolgingen in Iran. Dit is een loutere veronderstelling van verwerende partij, wat niet mag op zo'n fundamentele kwestie, rekening houdend met de risico's die verzoekende partij zou lopen.

De relevante kwestie is te weten of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van de bekering

(...)

Daaruit blijkt dat indien de Iraanse autoriteiten weten dat de betrokkene zich bekeerde en zich als christenen voorstelde of gedroeg, er een hoog risico op vervolgingen bestaat.

Dit spreekt de conclusie van verwerende partij tegen.

Wij zullen ook hieronder zien dat Iraanse autoriteiten zich informeren en de sociale netwerken nakijken om te weten welk Iraners zich is bekeerd in het buitenland."

Vervolgens gaan verzoekende partijen in op de "COI "Iran - behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten" - 30/03/2020".

Zij doen gelden:

"Er moet eerst benadrukt worden dat het CGVS geen enkel informatie heeft over gedwongen terugkeer vanuit België naar Iran :

(...)

Het COI is bijgevolg grotendeels gebaseerd op vrijwillige terugkeren, en er wordt ook niet vermeld indien de terugkeerders een asielaanvraag hadden ingediend, noch voor welke motieven, noch of zij zich als bekeerlingen voorstelden.

Dat verslag is bijgevolg weinig relevant om de beslissing van verwerende partij te staven.

Haar conclusies lijken echter te steunen op vermoedens, wat niet mag.

(...)

Uit het verslag blijkt trouwens dat de enkele gedocumenteerde gedwongen terugkeerders problemen ondervonden.

Uit het DFAT-verslag die in het COI Focus is verwezen (update 14 april 2020):

Hoewel kan men lezen dat de autoriteiten weinig aandacht besteden aan Iraniërs die vrijwillig naar Iran terugkeren, dit geldt niet voor gedwongen terugkeer, die noodzakelijkerwijs via een laissez-passer moet geschieden en derhalve gepaard gaat met ondervraging door de autoriteiten bij aankomst in het land

(...)

Uit geen concrete en afdoende element zou blijken dat een terugkeerder met het profiel van verzoekende partij geen risico lopen na terugkeer, in tegendeel, alle beschikbare informatie duiden zeer problematische situatie aan.

In ieder geval zijn er niet voldoende informatie over gedwongen terugkeer. De beslissing moet daarom vernietigd worden."

Verder voeren verzoekende partijen, met betrekking tot de monitoring en onderdrukking van sociale netwerkgebruikers in Iran, aan:

"COI Focus Iran (Internetmonitoring en sociale media van 05.11.2019) (stuk 11) legt uit dat "de overheid baseert zich bij de vervolging van internet - en sociale mediagebruikers op verschillende wetgevingen:

(...)

Het legt uit ook dat :

(...)

In het rapport van COI Focus Iran wordt er echter op gewezen dat de Iraanse autoriteiten zeer actief zijn in het monitoren van sociale netwerken en dat hun controle toeneemt :

(...)

Hoewel de Iraanse autoriteiten niet weten hoe ze alle internetgebruikers in Iran moeten controleren, zijn ze toch in staat om "viseren personen die een gevaar en een bedreiging zouden betekenen voor de legitimiteit van de staat". (COI Focus Iran, pg. 24)".

Verzoekende partijen wijzen verder op de ambivalentie in de Iraanse samenleving. Zij betogen:

“De Iraanse samenleving is bijzonder omdat zij op alle niveaus zeer ambivalent is. Hoewel de door de Iraanse autoriteiten verplichte Islam door veel Iraniërs wordt gepraktiseerd, zijn er in feite bijna 1 miljoen christenen in Iran.

Vrijheid van godsdienst bestaat in beginsel, maar de realiteit is heel anders. Het aantal Iraniërs dat zich tot het christendom heeft bekeerd, neemt toe en de illusie van een strikt islamitisch politiek regime dat door de Iraanse autoriteiten is ingesteld, strookt niet met de realiteit van de Iraanse onderdanen

(...)

In een ander artikel over dezelfde studie en over de duidelijke tegenstellingen tussen de religieuze praktijken van de Iraniërs en de door de Staat opgelegde islam, kan het volgende worden gelezen

(...)

Nog een andere bron bevestigt dat de bekering van Iraniërs is geen zeldzame gebeurtenis in Iran

(...)”.

Verzoekende partijen concluderen op grond van het voorgaande:

“Samenvattend kan worden gesteld dat de algemene informatie getuigen van een reële repressie van christenen in Iran, en vermoede en beschouwde christenen, controle door de autoriteiten van alle vormen van sociale netwerken en represailles in geval van oppositie. Het bevestigt ook dat, hoewel bekeringen en vormen van oppositie in Iran streng worden onderdrukt, de tendens van de Iraniërs (vooral de jonge Iraniërs) is om tegen de voorschriften van de islam in te gaan. Er is een vorm van bevrijding bij de Iraniërs die zich steeds meer bekeren tot het christendom ondanks de repressies.”

Verzoekende partijen voeren voorts aan dat zij nood hebben aan bescherming op grond van een aantal elementen die door verweerder niet worden betwist. Zij wijzen in dit kader op:

“- Het feit dat verzoekers leden zijn van de Iraanse Kerk van Brussel en bij de Naviderahaie kerk in Nederland;

- Het feit dat verzoekers gedoopt zijn;

- Het feit dat verzoekers een zekere kennis van het christelijk geloof hebben;

- Het feit dat verzoekers geloofsactiviteiten hebben in België;

- Het feit dat verzoekers online-vieringen volgen;

- Het feit dat verzoekers christelijke berichten plaatsen op sociale media;

- Het feit dat verzoeker aan politieke activiteiten deelneemt;

- Het feit dat verzoekers in België asiel heeft gevraagd;

- Het feit dat bekeerd zijn tot het christendom in Iran risico's brengt”.

Volgens hen volstaan deze elementen *“om aan te tonen dat er een reëel en persoonlijk risico op vervolging bestaat in hoofde van verzoekende partij.”*

Vervolgens geven verzoekende partijen enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming en stellen zij:

“In casu lijkt het geen twijfel dat verzoekers door de Iraanse autoriteiten als christen worden of dreigen te worden beschouwd. Het lijkt ook geen twijfel dat verzoeker door de Iraanse autoriteiten als politieke tegenstander wordt of dreigt te worden beschouwd. Het is bekend dat deze groepen door de Iraanse autoriteiten worden vervolgd. Het loutere feit dat verzoeker behoort tot deze openlijk vervolgte groepen (cf. algemene informatie infra) is derhalve voldoende om vervolging te rechtvaardigen, zonder dat enige persoonlijke vervolging hoeft te worden aangetoond.

(...)

Het feit dat de verwerende partij de oprechtheid van hun bekering in twijfel trekt is irrelevant. Verzoekers zijn, in de ogen van de Iraanse autoriteiten, christen, bekeerd, die actief zijn op Facebook om andere personen proberen te bekeren (art. 48/3 §5 Vw).

(...)

Het feit dat verzoekende partij zich bekeerde, het feit dat verwerende partij de aanwezigheid van verzoeker in de kerk in België niet betwist, het feit dat verzoekende partij gedoopt is, het feit dat zij een gemeenschap van christenen en vluchtelingen bezoekt in België, het feit dat zij neemt deel aan politieke activiteiten en betogingen, het feit dat hij asiel heeft aangevraagd in België, moeten op zijn minst een zorgvuldige analyse van zijn asielaanvraag vereisen en zijn vrees voor vervolging moeten staven.

Uw Raad heeft echter al de gelegenheid gehad zich uit te spreken over het belang om zeer voorzichtig tewerk te gaan, en het voordeel van de twijfel te gunnen, wanneer er sprake is van grootschalige vervolgingen

(...)

In het onderhavige geval, algemene informatie over de ernstige onderdrukking van tegenstanders van het Iraanse regime en het extreem vijandige sociale klimaat ten aanzien van activiteiten tegen de islamitische

religie (door bekeerde christenen) moet ertoe brengen een zeer hoge mate van voorzichtigheid en de verzoeker het voordeel van de twijfel te verlenen.

Uw Raad had ook al overwogen dat er rekening moest worden gehouden met de bijzonder moeilijke politieke en etnische context die in het land heerst

(...)

De leerstellingen van dit arrest houden met de grootst mogelijke voorzichtigheid rekening met de algemene context (in dit geval de veiligheid en de etnische afkomst) van Guinee om de aanspraken op internationale bescherming aan te houden, wat in casu had moeten gebeuren.

Evenzo heeft uw Raad in zijn arrest nr. 238.966 opgemerkt dat

(...)

Het staat vast dat indien de Iraanse overheden op de hoogte zijn/worden van verzoekers overtuigingen en activiteiten, ze vervolgd zullen worden. Het is bovendien door verwerende partij niet betwist.

Hoewel sommige elementen van haar verhaal als niet geloofwaardig zijn bevonden door verwerende partij, blijft het een feit dat de hele situatie van verzoekende partij - en de bewijzen - moeten worden geanalyseerd om haar behoefte aan bescherming te kunnen beoordelen (eigen onderstreping)

(...)

Het CGVS wijst op secundaire elementen van verzoekende partij's asielaanvraag om daaruit af te leiden dat het niet gelooft in de oprechte bekering van haar. Dit is niet de juiste aanpak.

Vervolgens, in gevallen waarin twijfel bestaat over de realiteit van bepaalde feiten of over de oprechtheid van verzoekende partij, neemt de uitdrukking van die twijfel niet weg dat men zich moet ondervragen over het bestaan van een vrees voor vervolging, die ondanks die twijfel voldoende kan worden aangetoond aan de hand van de elementen van de zaak die als vastgesteld worden beschouwd.

Zelfs als bepaalde "grijze zones" na dit beroep zouden blijven bestaan, vanwege de lange periode die is verstreken sinds de vaststelling van bepaalde feiten, moet de vluchtelingenstatus worden toegekend in het licht van de hieronder genoemde factoren of moet op zijn minst worden vastgesteld dat de analyse die verwerende partij heeft uitgevoerd, ontoereikend is.

Verzoekende partij heeft zich oprecht ingespannen om haar verzoek te onderbouwen met alle elementen waarover zij beschikt, heeft consistente en aannemelijke verklaringen afgelegd.

Een zorgvuldige en voorzichtige analyse leidt ertoe te besluiten dat - niettegenstaande de motivering van de bestreden beslissing - verzoekers erkend dient te worden als vluchtelingen."

Vervolgens gaan verzoekende partijen *in concreto* in op de motieven die zijn opgenomen in de jegen hen genomen bestreden beslissingen.

Met betrekking tot het verwijt dat verzoeker de correcte naam van de blog in Iran niet gaf en vage verklaringen aflegde over de inhoud van de blog, doen zij gelden:

"Verzoeker kan deze analyse niet volgen. Hij kon de exacte URL van zijn blog niet geven omdat de link altijd op zijn computer was opgeslagen en hij er alleen maar op hoefde te klikken om er toegang toe te krijgen.

Bovendien is de site door Mehdi aangelegd en heeft verzoeker aan dit detail geen bijzondere aandacht besteed.

Toch gaf hij uiteindelijk de juiste naam aan de site en het ging slechts om een fout in het in het Engels geschreven woord en om een minimale fout (een "o" in plaats van twee).

Wat betreft de inhoud van de blog moeten de verklaringen van verzoeker in de juist context geplaatst worden.

Hij heeft inderdaad nooit het profiel van een schrijver gehad. In tegenstelling tot zijn medewerkers schreef hij geen artikelen en stelde hij zich tevreden met snel kopiëren en plakken. Hij heeft de inhoud van de artikelen die hij opnieuw heeft gepubliceerd niet echt gelezen, hetgeen verklaart waarom hij alleen het onderwerp van de artikelen kon geven, zonder er verder op in te gaan.

Wat betreft in het bijzonder de namen van andere bloggers die door de Iraanse autoriteiten werden vervolgd heeft verzoeker echt geheugenproblemen waardoor hij zich de namen van mensen niet precies kan herinneren, behalve van degenen over wie hij veel heeft gelezen."

Dat ook verzoekster de precieze naam en inhoud van de blog niet kende, verklaren verzoekende partijen als volgt:

"Verwerende partij houdt geen rekening van het feit dat verzoekster volledig verbijsterd was. Zij durfde niet naar deze internetsite te kijken en ook al zijn zij in België aangekomen, toch durft zij zich er niet mee in te laten uit vrees dat haar iets zou kunnen overkomen. Verzoekster heeft een standpunt van volledige terugtrekking en afwijzing met betrekking tot de zaken van haar echtgenoot."

Betreffende het motief inzake het langdurige operationeel zijn van de blog, voeren verzoekende partijen aan:

“Verzoeker kan niet verantwoordelijk worden gehouden voor de feiten van de Iraanse regering, op welke hij geen invloed heeft. Hij kan het alleen proberen uitleggen door het feit dat zijn blog in het begin nog niet veel publiceerde en dat zijn zichtbaarheid nog niet zo belangrijk was (die daarom niet de aandacht van de autoriteiten trok). Het is pas op het einde dat verzoeker en zijn medewerkers meer actief waren en dat het leidt tot de sluiting van de site. Bovendien dient er worden aangestipt dat het internetsite uiteindelijk ook gefilterd werd.”

Dat verzoeker na aankomst in Europa zo laat een nieuwe blog opstartte, verklaren verzoekende partijen als volgt:

“Bij zijn aankomst in België was verzoeker psychisch zeer kwetsbaar en maakte hij zich grote zorgen over de gebeurtenissen in Iran, met name wat zijn familie betreft. Deze psychologische problemen hebben lang op zich laten wachten en lieten geen ruimte voor iets anders. Pas toen verzoeker zich wat beter voelde, wilde hij zijn politieke activiteiten hervatten. De hervatting van zijn activiteiten werd echter verder bemoeilijkt door het gebrek aan materiele middelen om een nieuwe vestiging te openen.

Feit blijft dat het bestaan van deze nieuwe site met politieke inhoud die kritisch is voor het Iraanse regime, door verwerende partij niet wordt betwist, evenmin als het feit dat de site aan verzoeker toebehoort. Uit de algemene informatie blijkt evenwel dat dit soort activiteiten van verzoeker op internet het risico dat hij door de Iraanse autoriteiten wordt vervolgd, aanzienlijk verhoogt.”

Verzoekende partijen vervolgen:

“Wat betreft de opmerkingen van verwerende partij over de politieke publicaties van verzoeker op zijn Facebook en Twitterpagina's wenst verzoeker te benadrukken dat hij uitdrukkelijk een onderscheid heeft willen maken tussen zijn Facebook- en Twitter-profiel (privé) en zijn website (openbaar). Daarom publiceert hij zelden zijn politieke meningen op zijn sociale netwerkpagina's, in tegenstelling tot op zijn website.”

Aangaande de aan verzoeker verweten laattijdige poging om na te gaan of de blog nog online was en omtrent de foutmelding op deze blog, geven verzoekende partijen voorts aan:

“Verzoeker heeft getracht contact op te nemen met de site waar zijn blog is gecreëerd, maar heeft geen antwoord gekregen. Bovendien kon hij bij aankomst in Italië zonder SIM-kaart geen toegang tot internet krijgen.

Het feit dat hij contact had met zijn vader verandert niets aan deze conclusies. Verzoeker had altijd zijn uiterste best gedaan om zijn gezin te beschermen. Hij was zo verontrust over de af luisterpraktijken dat hij het nooit aan zijn vader durfde te vertellen en hem durfde te vragen om na te gaan of zijn blog was afgesloten. Uit alle bovenvermelde algemene informatie blijkt dat de Iraanse inlichtingendiensten over zeer gesofisticeerde middelen beschikken om hun onderdanen te bespioneren. De vrees van verzoeker zijn derhalve volkomen legitieme en wordt door verschillende objectieve bronnen gerechtvaardigd.

Wat betreft de foutmelding op verzoekers pagina van zijn blog wenst verzoeker benadrukken dat de sluiting van zijn blog al sinds twee jaar gebeurde en dat er sindsdien veranderingen kunnen zijn opgetreden.

Ten slotte heeft verzoeker problemen met zijn vorige profiel op Facebook die werd is gedeactiveerd (stuk 26). Hij heeft dus niet meer contacten met de lijst van personen met wie hij bevriend was om meerdere informatie te verkrijgen.”

Inzake het langsgaan van de autoriteiten bij de vader van verzoeker, voeren verzoekende partijen aan:

“Opnieuw kan verzoeker niet verantwoordelijk worden gehouden over wat deden de Iraanse autoriteiten evenals het lijkt verrassend door verwerende partij!

De vader van verzoeker heeft zich bovendien beschermd door te zeggen dat hij niets wist van de activiteiten van zijn zoon en dat zij hem maar moesten gaan zoeken.

Anders dan verwerende partij stelt, zou het vreemd zijn geweest indien de Iraanse autoriteiten, gelet op het klimaat van repressie in het land, geen stappen hadden ondernomen om verzoeker op te sporen.”

Met betrekking tot het aan verzoeker verweten gebrek aan informatie over het lot van zijn mede-bloggers, stellen verzoekende partijen:

“Ondanks verzoekers pogingen om informatie over zijn verwanten in te winnen, heeft hij geen nieuws kunnen krijgen. Uit angst had hij alleen het toenmalige nummer van zijn vader, met wie hij contact had, bijgehouden en zijn Facebook-pagina zeer beperkt gebruikt.

Verwerende partij vindt ook het verbazend dat hij berichten plaatst over andere mensen die hij niet kent, maar niets over de vervolging van degenen om hem heen.

Verzoeker deed het wel om zijn vrienden te beschermen. Door ze naar voren te schuiven zouden ze nog meer problemen hebben gekregen. Verzoeker vreesde dat de door hem gepubliceerde informatie door de Iraanse autoriteiten tegen hen zou worden gebruikt."

Omtrent verzoeksters onwetendheid aangaande verzoekers problemen met zijn blog, verklaren verzoekende partijen:

"De stress en de druk van de situatie maakten haar zo ongerust dat zij niets van de situatie wilde weten. Bovendien heeft zij zelf nooit contact gehad met de mede-bloggers van haar man. Ze heeft ze maar twee keer ontmoet. De relatie van het echtpaar was ook verslechterd als gevolg van de stress en de angst die waren ontstaan door hun vlucht uit het land."

Verder geven verzoekende partijen aan:

"Verzoeker heeft stappen ondernomen om zich te informeren over alle procedures die tegen hem aangespannen zijn.

Verwerende partij moet rekening houden van het bijzonder klimaat die in Iran heerst en de risico's voor verzoekers familie indien hij iets zou doen."

Verzoekende partijen gaan voorts in op hun bekering. Waar de rol van Fatemeh in deze bekering onaannemelijk wordt bevonden, stellen zij:

"Verwerende partij geeft aan Fatemeh een belang dat ze niet heeft. Voor verzoekster was ze inderdaad belangrijk en een echt vriendin maar verzoeker besloot al spoedig zijn geloof niet te baseren op wat Fatemeh zei, maar zijn eigen bekeringservaring te hebben (daarom gaf hij er de voorkeur aan de Bijbel alleen te lezen).

Na hun aankomst in het centrum ontmoetten verzoekers spoedig andere christenen die hen hielpen bij hun bekeringsproces. Het was Fatemeh die het initiatief nam tot hun eerste contact met het christendom, maar verzoekers maakten ook hun eigen bekeringsproces."

Dat verzoekster niet de nodige informatie kon verstrekken over de bekering van Fatemeh, verklaren verzoekende partijen als volgt:

"Er moet rekening houden van het feit dat verzoekers alleen maar een week in Klein-Kasteeltje verbleven, wat redelijk uitlegt dat verzoekster niet weet als Fatemeh echt een Bijbel had daar.

Verzoekers hebben bovendien contacten gehad met Fatemeh slechts tijdens deze kleine week en verloren het contact met het vertrek van Fatemeh in een opvangcentrum in Lommel. De omstandigheden hebben geleid tot een beperkte mogelijkheid om een diepe relatie te bouwen met haar.

Toen verzoekers naar Antwerpen verhuisden, konden zij Fatemeh terug te vinden, die veel bij hen stond. Op die periode hebben verzoekster met Fatemeh heel meer gesproken over haar bekering. Verzoekster vernam dat het de zoon van Fatemeh was die voor haar preekte en dat hij verantwoordelijk was voor haar bekering.

Dit soort informatie en "zaken" betreffende de godsdienst zijn echter zeer intiem en verzoekster durfde nooit vragen te stellen, tenzij Fatemeh het haar zelf vertelde."

Betreffende de aan hen verweten tegenstrijdigheden en inconsistenties inzake de wijze waarop zij de bijbel bestudeerden en inzake hun bekering, doen verzoekende partijen verder gelden:

"Verzoekers hadden op dat moment echte communicatieproblemen. Hun relatie was beschadigd door de gebeurtenissen en was uit elkaar gegroeid. Om dit punt te verduidelijken: de verzoekers begonnen inderdaad samen in de Bijbel te lezen, maar verzoeker ging al spoedig op zijn beurt staan omdat hij zich beter voelde. Zij vinden dat iedereen zijn geloof individueel moet kunnen volgen en ontdekken.

Hun relatie is op het ogenblik conflictueus, maar verzoekster laat het er niet bij zitten omdat het haar man en zoon zijn. Het is haar geloof in de christelijke godsdienst die hen heeft samengehouden."

Aangaande het motief over hun verklaringen rust te hebben gevonden door het christendom, betogen verzoekende partijen:

"De analyse van verwerende partij is niet zorgvuldig. Het enkele feit dat verzoekster nog nu problemen heeft door haar trauma is per se niet tegenstrijdig met de rust die zij in het christendom heeft gevonden. In feite is religie voor verzoekster een echte manier geweest om innerlijke rust te vinden. Het feit dat zij nog steeds gespannen en angstig is, is op zichzelf niet onverenigbaar met de emotie gevoeld wanneer zij bidt en sinds haar bekering. Het is des te positiever dat ze rust heeft kunnen vinden in het christendom."

Waar geoordeeld wordt dat de aard en de frequentie van hun geloofsactiviteiten de geloofwaardigheid van hun bekering ondermijnt, voeren verzoekende partijen aan:

“Verwerende partij gaat volledig voorbij aan de moeilijkheden die verband houden met het coronavirus, dat het onmogelijk maakt om fysiek aan vieringen deel te nemen en niet online.

Bovendien is godsdienst weliswaar een belangrijk aspect van het leven van verzoekers, maar het bepaalt hen niet uitsluitend. Verzoeker is een hoogopgeleide persoon (ingenieur) met professionele plannen in België. De oprechtheid van hun bekering reduceren tot een berekening van het aantal keren dat zij de vieringen hebben bijgewoond of wijzen op de fouten die zij misschien hebben gemaakt in hun kennis van het christendom is niet de juiste aanpak.

Verwerende partij twijfelt niet dat verzoekers aan vieringen bijwonen en dat zij een kennis hebben van het christendom. Er is geen verplichte stap die men moet doorlopen om christen te worden. Het is in de eerste plaats een persoonlijke reis en de analyse van de verweerder is op dit punt geheel subjectief.”

Verzoekende partijen gaan verder in op hun geloofsactiviteiten in België. Zij voeren aan:

“Verzoekende partij wenst te benadrukken en te herhalen, zoals hierboven reeds is gezegd, dat geloof niet kan worden “gemeten” aan daden: het is iets dat innerlijk wordt gevoeld en ervaren. Verwerende partij kan derhalve geen conclusies trekken uit louter “handelingen”.

In de vorige ontwikkelingen, hebben verzoekers bewezen dat hun bekering geloofwaardig is. Er moet bijgevolg worden vastgesteld dat verzoekers activiteiten in België een normaal gevolg daarvan is.

Het CGVS ontkent trouwens niet dat verzoekers een reële kennis van het christendom hebben, maar is van mening dat dit geen bewijs is van de oprechtheid van hun bekering.

Uw Raad heeft al het opportunistische karakter in een vergelijkbare zaak geanalyseerd (...)

Dezelfde redenering geldt in casu.

Dat verzoekende partij zich bekeerde, dat zij zich als christene voorstelt en dat ze de christelijke voorschriften volgt, en dat zij actief is op Facebook om zijn godsdienstige overtuigingen te uiten, valt hier niet te betwisten”.

Inzake de motivering omtrent het opportunistische karakter van verzoekers deelname aan demonstraties in België, geven verzoekende partijen aan:

“Verzoeker heeft hierboven aangetoond dat hij in Iran de eigenaar was van een politieke blog, dat hij altijd bij de politiek betrokken is geweest en dat hij omwille van zijn politieke opvattingen werd gedwongen te vluchten.

Hij toont ook aan dat hij een nieuwe site heeft gecreëerd toen hij in België aankwam, hetgeen door verweerder niet wordt betwist.

Er moet bijgevolg worden vastgesteld dat verzoekers politieke activiteiten in België een normaal gevolg daarvan is.

Bovendien wenst verzoeker benadrukken dat hij aan de betogingen deelnam om zijn oppositie tegen de Iraanse regime aan te tonen. Hij voelde niet de behoefte betrokken te raken bij de organisatie of de namen van de organisatoren te kennen, maar wenste vooral zijn mening te uiten en de praktijken van de Iraanse autoriteiten aan te vechten.

Op basis van de achtergrondinformatie is verzoekers aanwezigheid bij deze manifestaties, die door verwerende partij niet wordt betwist, voldoende om hem in groot gevaar te brengen.”

Verzoekende partijen doen vervolgens gelden:

“Verzoeker bezit verschillende sociale media (Twitter, Facebook) op zijn naam waarop hij veelvuldig christelijke en politieke berichten post.

In eerste plaats, stelt verwerende partij dat verzoekers niet concreet bewijst hoe de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van zijn politieke en religieuze activiteiten.

Zoals hierboven is aangetoond, beschikken de Iraanse inlichtingendiensten over zeer gesofisticeerde middelen om hun onderdanen te bespioneren. Aangezien er een reëel risico bestaat dat de Iraanse autoriteiten reeds door verzoekers blog op de hoogte waren gebracht van verzoekers betrokkenheid bij het christendom en bij de oppositie, lijdt het geen twijfel dat hij met name via de sociale netwerken in het oog hielden.

Bovendien is het moeilijk voorstelbaar dat verzoeker zich van dergelijke publicaties zou moeten onthouden of zou moeten schrappen in een vergeefse poging om zich tegen de Iraanse autoriteiten te beschermen, vooral indien verzoekers naar Iran zouden terugkeren. Men kan inderdaad niet verwachten dat iemand zijn overtuigingen geheimhoudt.

Verzoekers religieuze en politieke overtuigingen zijn zo belangrijk voor hen dat ze niet gevraagd kunnen worden om er afstand van te doen - en a fortiori om hun boodschappen op sociale netwerken te verwijderen.

Ze maken deel uit, en zijn het zichtbare resultaat, van een diep introspectieproces die hun leven in gevaar heeft gebracht.

Van verzoekende partij kan men niet worden verlangd dat zij discreet is over haar mening om vervolging te voorkomen. Het Verdrag van Geneve, waarnaar artikel 48/3 Vw verwijst en dat overeenkomstig dat verdrag moet worden geïnterpreteerd, staat een dergelijk vereiste van "discretie" niet toe: (...)."

Verzoekende partijen wijzen in deze op rechtspraak van het Hof van Justitie en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

"In geval van terugkeer zullen verzoekers hun overtuigingen niet kunnen verbergen.

Dit is op dit moment een integraal onderdeel van hun identiteiten en men kan niet verwachten dat zij discreet zouden blijven over dit onderwerp, om vervolgingen te vermijden.

In tweede plaats, stelt verwerende partij verder dat de Iraanse autoriteiten, volgens de informatie waarover zij beschikken, weinig aandacht besteden aan de terugkeer van asielzoekers, noch aan wat asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet.

De oprechtheid van verzoekers in hun bekering is hierboven echter aangevochten. Hun bekering moet dus in aanmerking worden genomen en de risico's die zij lopen bij het plaatsen van dit soort boodschappen en bij het overbrengen van een christelijke boodschap die in strijd is met de beginselen van de Iraanse Staat.

Daarnaast blijkt uit de bovengenoemde algemene informatie over sociale netwerken dat er kan niet worden ontkend dat de Iraanse autoriteiten een zeer strikte controle uitoefenen op de netwerken, vooral als het gaat om inhoud die in strijd is met de beginselen en waarden van de Iraanse Staat (zoals de verspreiding van christelijke boodschappen of met boodschappen die kritisch over het regime zijn), wat door verwerende partij niet betwist is.

Haar analyse is, in dit opzicht, tegenstrijdig. Zij brengt verzoekers in diskrediet op grond dat de Iraanse autoriteiten en hun inlichtingendiensten sterk betrokken zijn bij de onderdrukking van de oppositie met telefonische infiltratie, en is vervolgens van mening dat deze inlichtingendiensten weinig aandacht besteden aan uit Iran gevluchte Iraanse bekeerlingen of aan wat zij daar zeggen, doen of op het internet publiceren.

Het feit dat verzoeker profiele op sociale media bezit is door verwerende partij niet betwist. Zij betwist niet dat zijn profielen publiek zijn en dat verzoeker christelijke berichten en politieke berichten op zijn profiel plaatsten en op zijn eigen naam. Ten slotte betwist zij niet dat verzoekers al het onderwerp is geweest van bedreigingen over zijn politieke publicaties, wat had moeten verwerende partij leiden tot de zeer zorgvuldigheid.

De identificatie van de verzoekers profielen door de Iraanse autoriteiten moet met voorzichtigheid geanalyseerd worden. Het feit dat Iraanse autoriteiten op de hoogte, met name de huiszoeking en de uitsluiting van de blog, van zijn bekering en oppositie activiteiten is een ernstige indicator van het feit dat Iraanse autoriteiten van het hoogte zijn over verzoekers activiteiten en dat verzoekers gezocht zijn!

Uit de algemene objectieve informatie blijkt echter duidelijk dat de Iraanse autoriteiten meer aandacht besteden aan de repressie van elke vorm van oppositie tegen het regime of tegen de beginselen van de Islam.

Gelet op de status van verzoeker (bekeerde Iraniërs die predikeert, die een politieke bijstander is van het regime en die publieke christelijke en politieke boodschappen plaatst op netwerken) moet zijn profiel, anders dan verwerende partij stelt, als een "hoogrisicoprofiel" wordt aangemerkt.

Bovendien, is het verzoekers religieus engagement in België bevestigd en bekend (openbaar op facebook) ; hoe oprecht hij uiteindelijk ook is heeft geen belang : hij zal hiervoor worden vervolgd."

Verzoekende partijen concluderen op basis van het voorgaande in hoofddorde dat zij in aanmerking komen voor de erkenning als vluchteling, in ondergeschikte orde dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend en in uiterst ondergeschikte orde dat de bestreden beslissingen moeten worden vernietigd. Zij stellen in het kader van dit laatste:

"Het CGVS zou bijkomende informatie moeten naar voor brengen om de motivering te staven en U Raad op afdoende wijze inlichten over de situatie in Iran:

- De situatie van beschouwde of beweerde christenen in Iran en het risico voor hen om vervolgd te worden;*
- De situatie van politieke tegenstanders aan het regime;*
- De situatie van (gedwongen) terugkeerders in Iran;*
- De situatie van (gedwongen) terugkeerders in Iran, die asiel hebben aangevraagd en die actief waren bij de christelijke gemeenschap in België/Europa;*
- De algemene situatie over het aantal bekeerde christenen in Iran en de afstand dat Iraniërs nemen over de Staatsreligie en, in het algemene, over de ambivalentie in de Iraanse samenleving tussen de voorschriften van de islam en de concrete toepassing ervan door de Iraniërs;*

Deze vaststelling moet ten minste aan de vernietiging van de bestreden beslissingen leiden."

2.2. Verzoekende partijen vragen op basis van het voorgaande:

*“Haar het statuut van vluchteling te erkennen en de vluchtelingenstatus toe te kennen;
In ondergeschikte orde, haar de subsidiaire bescherming toe te kennen;
In zeer ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen”.*

2.3. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog de volgende stukken en documenten bij het voorliggende verzoekschrift:

- “3. Rapport "Violations against Christians in Iran", January 2020;*
- 4. UK Home Office report;*
- 5. Amnesty Report;*
- 6. Special Reporter UNHCR;*
- 7. Canadian Immigration Board report;*
- 8. OSAR report, dd. 7.06.2018;*
- 9. Artikel LeTemps;*
- 10. "Algemeen ambtsbericht Iran - maart 2019";*
- 11. "Algemeen ambtsbericht Iran - februari 2021";*
- 12. COI Focus Iran, 'internetmonitoring en sociale media', November 2019;*
- 13. Artikel Christianity Today dd. 03.09.2020;*
- 14. Artikel Eighteen Nouvelles "Survey supports claims of 1 million Christian converts in Iran" dd. 27.08.2020;*
- 15. Artikel Eighteen Nouvelles "Le ministre du Renseignement admet un effort de collaboration pour lutter contre les conversions au christianisme" dd. 07.05.2019;*
- 16. Artikel La Libre, "La conversion a l'islam radical est tres rapide" dd. 26.11.2015;*
- 17. Artikel Le Figaro, "Le Facebook iranien annonce sa fermeture" dd. 16.10.2017;*
- 18. Amnesty International, Iran 2020;*
- 19. Amnesty International, « Iran. Des detenu-e-s fouettes et soumis a des violences sexuelles et a des decharges electriques dans le cadre d'une epouvantable repression a la suite de manifestations », dd. 02.09.2020;*
- 20. Le Soir, « Le terrorisme d'Etat du regime iranien doit etre combattu », dd. 02.08.2018;*
- 21. Artikel Le Monde, « Enlevement d'un opposant iranien protege par la France », dd. 18.10.2019;*
- 22. Artikel Franceinfo, « Iran : l'opposant au regime Rouhollah Zam, qui disposait du statut de refuge en France, a ete execute », dd. 12.12.2020;*
- 23. Artikel Le Monde, dd. 12.12.2020;*
- 24. Artikel Amnesty International, dd. 04.01.2018;*
- 25. Artikel Amnesty International, dd. 06.11.2019;*
- 26. SMS van Facebook dat het profiel van verzoeker gedeactiveerd moet worden.”*

2.4. Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen bij aanvullende nota van 17 juni 2022 enkele foto's en een video neer van de deelname van verzoeker aan betogingen voor de Iraanse ambassade in België op 17 en 25 mei 2022, wat volgens de nota aantoont dat hij *“zijn politieke activiteiten voorzet tegen het Iraanse regime”*.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. In zoverre verzoekende partijen in het verzoekschrift laten uitschijnen dat verweerder onvoldoende objectief was en hun verzoek om internationale bescherming niet op een eerlijke wijze zou hebben behandeld, dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen nalaten om deze – nochtans ernstige – aantijging te onderbouwen. Zij brengen geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

In tegenstelling met wat verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen in het verzoekschrift, behelst de motiveringsplicht in hoofde van verweerder daarbij geenszins de verplichting om, zo zulks al mogelijk zou zijn, alle elementen die spelen in het voordeel, dan wel in het nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissingen op te nemen.

3.3. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de motiveringsplicht voorts te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissingen terecht wordt gesteld dat in hoofde van verzoekende partijen geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U legde weliswaar een document neer van uw psychotherapeut waarin vermeld staat dat u tijdens de sessies vaak uw draad kwijt raakt en dat u werd doorverwezen naar een neuroloog voor verder onderzoek. U legde evenwel geen (medische) documenten neer waaruit op objectieve gronden – en dus niet op basis van uw eigen verklaringen – blijkt dat u daadwerkelijk geheugenproblemen heeft. Uit niets blijkt immers dat de in dit attest opgeworpen geheugenproblematiek na een objectief neurologisch onderzoek vastgesteld werd en dat u hierom niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. In dit verband kan er gewezen worden op het eveneens door u neergelegde neurologisch onderzoek waaruit blijkt dat de EEG normaal is en dat de neurologisch bevindingen geruststellend zijn. Bovendien blijkt uit het geheel van uw verklaringen dat u wel degelijk in staat was om de aan u gestelde vragen coherent te beantwoorden en dit zelfs op behoorlijk precieze wijze. Zo slaagde u er zelfs in de exacte data van uw reis naar België weer te geven (CGVS I, p. 4-5). U bevestigde zelf ook dat er wat u betreft geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (Vragenlijst ‘bijzondere procedure noden’ DVZ, vraag 1). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden.

(...)

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U legde weliswaar een document neer waarin vermeld wordt dat u werd aangemeld wegens

piekergedrag, stress, hartkloppingen, sociale isolatie en relatieproblemen en dat u in therapie bent. Er dient echter opgemerkt te worden dat uit niets blijkt dat u niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen. Gedurende beide gehoren was u immers in staat om de aan u gestelde vragen logisch te beantwoorden. Bovendien gaf u na uw eerste persoonlijk onderhoud expliciet te kennen dat u de dag van het onderhoud weinig last had van hoofdpijn en dat u bedankte voor de rustige sfeer tijdens het onderhoud (CGVS I Fariba, p. 11-12). U bevestigde zelf ook dat er wat u betreft geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (Vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ, vraag 1). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het voorliggende verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan.

Zij maken, dit dan nog ter verklaring van het gegeven dat verzoeker dermate lang wachtte alvorens hij na aankomst in Europa een (nieuwe) blog startte, in het verzoekschrift slechts op bijzonder vage, algemene en ongefundeerde wijze melding van het gegeven dat verzoeker na aankomst in België psychisch zeer kwetsbaar zou zijn geweest en zich grote zorgen zou hebben gemaakt. Daarnaast herhalen zij elders in het verzoekschrift boudweg dat verzoeker zou kampen met geheugenproblemen. Zij leggen in dit kader echter geen bijkomende medische attesten neer. Evenmin reiken zij ook maar enig concreet argument of element aan dat afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, inzake verzoekers voorgehouden psychische problemen gedane vaststellingen. Daarenboven geven verzoekende partijen in dit kader in het verzoekschrift zelf aan dat verzoeker in België zijn (nieuwe) blog pas opstartte wanneer hij zich beter voelde. In dit kader kan dan ook worden benadrukt dat verzoeker deze blog opstartte anderhalve maand voordat het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS plaatsvond.

De motieven inzake verzoekster laten verzoekende partijen volledig onverlet.

Gelet op het voorgaande, dient te worden geoordeeld dat verzoekende partijen niet concreet aantonen of hard maken dat er te dezen bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseren zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duiden zij niet *in concreto* hoe zulks op zijn beurt van invloed had kunnen zijn op de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming en/of de in de bestreden beslissingen gedane beoordeling.

3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.5. Verzoekende partijen stellen hun land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van de activiteiten en problemen van verzoeker als regime-kritische blogger in Iran, omwille van het gegeven dat zij zich zouden hebben bekeerd tot het christendom en omwille van verzoekers (voortgezette) politieke activiteiten in België als blogger en deelnemer aan manifestaties tegen het Iraanse regime.

Van verzoekende partijen kan, als verzoekers om internationale bescherming die beweren zich te hebben bekeerd en die beweren te worden gevisieerd omwille van de regime-kritische activiteiten van verzoeker, in dit kader verwacht worden dat zij kunnen uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, wat hen ertoe bracht zich af te wenden van de islam, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering en van de nieuwe geloofsovertuiging voor hen inhoudt. Tevens kan van hen worden verwacht dat zij, gelet op hun aangevoerde bekering, religieuze activiteiten en vrees, gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van hun algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, voor zover van toepassing, van hun kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Eveneens kan van verzoekende partijen in het kader van het voorgaande worden verwacht dat zij kunnen duiden om welke redenen en op welke wijze verzoeker besloot zich in te laten met activiteiten die gericht waren tegen het Iraanse regime, wat hem ertoe aanzette om kritiek te beginnen uiten op en activiteiten te voeren tegen dit regime en vanuit welke persoonlijk overwegingen en welk engagement hij ervoor koos zich in te laten met het uiten van kritiek en het voeren van activiteiten

die gericht waren tegen het regime in Iran. Eveneens kan in dit kader van hen worden verwacht dat zij gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen over deze activiteiten, de hieruit voortgesproten problemen en vrees en het risico dat zij daardoor zouden lopen bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Dit geldt nog des te meer daar verzoekende partijen, zoals zij zelf ook uitvoerig betogen en staven, afkomstig zijn uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging en het openlijk verkondigen van meningen en voeren van activiteiten die ingaan tegen de autoriteiten aldaar, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar zijn en ingrijpende en verstreckende gevolgen met zich kunnen brengen.

Dat er sedert het ogenblik waarop verzoeker zou hebben besloten om zich in te laten met het uiten van kritiek op en het voeren van activiteiten tegen het Iraanse regime, sedert de aangevoerde feiten en het moment waarop verzoekende partijen hun land van herkomst hebben verlaten en sedert de voorgehouden bekering van verzoekende partijen reeds enige tijd is verstreken, doet aan het voorgaande geenszins afbreuk en staat er niet aan in de weg dat van hen mag worden verwacht dat zij over hun beweerde bekering en activiteiten en de hieruit voorgesproten problemen en vrees op een spontane, doorleefde, oprechte, correcte, coherente, duidelijk en precieze wijze kunnen verhalen, zeker voor wat betreft die feiten en gebeurtenissen die cruciaal waren voor hun activiteiten en hun bekering en die de essentie uitmaken van hun relaas. De door verzoekende partijen aangehaalde activiteiten, bekering en gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op hun verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in het geheugen van verzoekende partijen te zijn gegrift, zodat zij weldegelijk bij machte zouden moeten zij deze op spontane, doorleefde, oprechte, coherente, consistente, gedetailleerde en duidelijke wijze uiteen te zetten.

In zoverre verzoekende partijen de veelheid aan vaststellingen die in het licht van het voorgaande worden gedaan in de bestreden beslissingen in het verzoekschrift eenvoudigweg trachten te minimaliseren en poneren dat deze slechts betrekking zouden hebben op "*secundaire elementen*", dient voorts te worden vastgesteld dat zulks bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt immers duidelijk dat de hierin opgenomen motieven weldegelijk en stuk voor stuk betrekking hebben op essentiële elementen in en gegevens betreffen die de kern uitmaken van de door verzoekende partijen aangevoerde activiteiten, bekering en asielmotieven en de door verzoekende partijen aangevoerde vrees en voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Mede gelet op en in het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen vooreerst met recht gemotiveerd:

"Vooreerst heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk in Iran een blog onderhouden te hebben. Zo is het helemaal niet aannemelijk dat u niet eens de naam van uw eigen blog correct kon weergeven. Toen u na uw eerste onderhoud blogfa probeerde te contacteren, vermeldde u in uw e-mail als url van uw weblog 'believfreedom.blogfa.com' waarbij u het Engelse woord 'freedom' met twee o's spelde. Tijdens uw tweede onderhoud geconfronteerd met deze verkeerde schrijfwijze, bleek u er stellig van overtuigd dat 'freedom' met twee o's geschreven wordt (CGVS II Koroush, p. 4). Na uw tweede onderhoud liet u op 30 juni 2021 via uw advocaat echter weten dat de titel van uw blog inderdaad aanvankelijk verkeerd werd geschreven en dat in de url 'freedom' met slechts één o moest worden gespeld (zie mail advocaat d.d. 30 juni 2021). Dat u niet eens de naam van uw blog correct kon spellen, hoewel u er naar eigen zeggen gedurende meer dan een jaar wekelijks artikels op zou gepost hebben, ondermijnt in heel ernstige mate de geloofwaardigheid van uw bewering dat u samen met twee medebloggers meer dan een jaar een blog zou hebben onderhouden."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Geheel ten onrechte trachten zij verzoekers foutieve verklaringen omtrent de naam van de blog te minimaliseren en af te doen als zijnde een 'detail'. Ook indien hij enkel op de link diende te klikken en rekening houdende met het feit dat hij deze blog niet zelf creëerde, kon weldegelijk redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker de correcte naam en schrijfwijze van deze blog zou kunnen verstrekken. Naar eigen zeggen zou hij immers meer dan een jaar wekelijks bijdragen op deze blog hebben gepost. Dat hij niet bij machte bleek om de naam van de blog waarop hij dermate lang en veelvuldig actief zou zijn geweest correct te spellen, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden activiteiten op deze blog.

Tevens wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

"Dit wordt bevestigd door de merkwaardige vaststelling dat u bijzonder vaag bleef over de inhoud van uw blog. Aangezien op jullie blog zo'n vier artikels per week verschenen en u gedurende een periode van een jaar minstens één artikel per week schreef, kan nochtans verwacht worden dat u gepreciseerde duiding zou kunnen geven bij de inhoud van de artikels die erop verschenen, quod non in casu (CGVS I,

p. 16). Hoewel u verschillende keren gevraagd werd naar titels van door u gepubliceerde artikels en hoewel verschillende keren gepeild werd naar de inhoud van de artikels op jullie blog kwam u niet veel verder dan de heel algemene en vage stelling dat jullie schreven over executies, folteringen, politieke gevangenen en de diefstal door de Sepah van geld dat bestemd was voor de slachtoffers van een aardbeving (CGVS I Koroush, p. 13-16). Hoewel u vele artikels in verband met mensenrechtenschendingen publiceerde, kon u bijvoorbeeld niet duidelijk zeggen wie er in het jaar van uw onderhoud op het Commissariaat-generaal of het jaar daarvoor, Navid Afghari en Rohullah Zam buiten beschouwing gelaten, zoal geëxecuteerd werd en wist u bijzonder weinig te vertellen over politieke gevangenen (CGVS I Koroush, p. 16).

(...)

Uw rechtvaardiging voor uw vage informatie over uw blog, met name dat het gebeurde dat jullie artikels publiceerden zonder die te lezen en dat het voornamelijk knippen en plakken was (CGVS I Koroush, p. 16), kan niet weerhouden worden en doet integendeel sterk de wenkbrauwen fronsen. Er kunnen immers ernstige vragen bij deze werkwijze gesteld worden, want redelijkerwijs kan toch verwacht worden dat, zelfs indien men artikels van andere blogs of websites kopieert, er een selectie gemaakt wordt en dat men weet wat men publiceert zodat men zeker geen informatie publiceert waarmee men het ideologisch niet eens is. Naar uw ter rechtvaardiging ingeroepen geheugenproblemen (CGVS Koroush I, p. 16) werd hierboven reeds gerefereerd. Door uw vage, summiere en bevreemdende verklaringen over de (inhoud en de selectie van de) artikels die jullie op jullie blog zouden gepubliceerd hebben komt de geloofwaardigheid van uw beweerde blogactiviteiten wederom ernstig op de helling te staan.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar zij opnieuw beweren dat verzoeker enkel artikelen zou hebben gekopieerd en geplakt in de blog, dit daarenboven zonder deze inhoud zelf “echt” te lezen, ontbeert dit namelijk iedere ernst. Vooreerst is deze uitleg manifest in strijd met verzoekers initiële verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Aldaar gaf hij aanvankelijk namelijk herhaald, uitdrukkelijk en in niet mis te verstane bewoordingen aan dat hij weldegelijk ook zelf dingen schreef. Zo gaf hij aan: “soms had iemand van ons geen tijd, soms schreven we alleen, soms schreven we met twee” en stelde hij even verder: “Dat was het, al die thema’s die ik noemde en heel soms schreven we onze eigen mening over de zaken. Bijvoorbeeld onder het nieuws dat we op de blog plaatsten beschreven we ook een paar alinea’s ter analyse van het nieuws of onze mening”. Tevens gaf hij duidelijk aan dat zij de nodige tijd en zin moesten hebben om te schrijven (administratief dossier, notities van verzoekers eerste persoonlijk onderhoud, p.14-16). Dat verzoeker, nadat hij uitgebreid werd ondervraagd omtrent hetgeen hij schreef of postte op de blog en daarbij duidelijk niet de nodige informatie kon verstrekken, aangaf dat hij de artikels gewoon kopieerde en dat “niet alles door ons werd gelezen”, kan dan ook niet ernstig worden genomen. Dit geldt nog des te meer daar niet kan worden ingezien waarom verzoeker het bijzonder grote risico zou nemen om regime-kritische artikelen te kopiëren en publiceren ondanks dat hij zichzelf niet eens de moeite zou hebben getroost deze te lezen en de inhoud aldus niet kende. Eveneens kan daarbij niet worden ingezien welke meerwaarde het volgens verzoeker had om louter het reeds bestaande en gekende nieuws, zonder dit zelfs maar inhoudelijk te verifiëren teneinde een selectie te kunnen maken, “snel” te kopiëren en te plakken in een blog.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

“Ook heeft u als zelfverklaarde blogger die in Iran gedurende meer dan een jaar vrij intensief over mensenrechtenschendingen aldaar geblogd zou hebben amper kennis van vervolgte bloggers in Iran. Hoewel verschillende bloggers in de problemen kwamen door hun activiteiten, kon u, gevraagd of u bloggers kende die ooit gearresteerd werden, enkel Satar Behesti noemen die in 2012 gearresteerd werd (CGVS I, p. 17).”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Op verzoekers vermeende geheugenproblemen werd reeds hoger ingegaan. Voor het overige laten verzoekende partijen deze motieven onverlet. Derhalve blijven zij onverminderd overeind.

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen verder geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt: “Overigens is het opvallend dat u niet eens wist of andere websites linkten naar jullie weblog (CGVS I Koroush, p. 17).”

Dit motief vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en blijft, gezien verzoekende partijen dit ongemoeid laten, onverminderd gelden.

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen op gerechtvaardigde wijze aangegeven:

“In dit verband is het overigens erg opmerkelijk dat uw echtgenote uw Iraanse blog nooit heeft gelezen en zelfs nooit heeft bekeken. Ze kende de naam dan ook niet van uw blog: ze dacht dat het ongeveer ‘believfree@blogfa.com’ was en bleef ook heel vaag over de inhoud ervan. Toen haar gevraagd werd

waarover u zoal schreef, antwoordde ze dat ze van u had gehoord dat u over onrechtvaardigheden, over door de Sepah gestolen geld en over andere fouten van het regime schreef (CGVS I Fariba, p. 7). Dat ze over uw blog niet de minste informatie had, terwijl ze, gelet op haar kritische uitspraken over het Iraanse regime doorheen haar twee gesprekken op het Commissariaatgeneraal, toch regimekritisch lijkt te zijn, komt bevreemdend over."

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontcrachten. Geheel ten onrechte trachten zij verzoeksters onwetendheid omtrent de naam en de inhoud van de blog die verzoeker zou hebben gevoerd immers te vergoelijken. Te meer nu niet kan worden ingezien hoe een louter bezoek aan deze blog in haren hoofde tot problemen zou kunnen leiden, kan haar zelfverklaarde angst geen dienstige uitleg bieden voor haar onwetendheid. Zelfs indien zij zulks niet durfde, kon daarenboven worden verwacht dat zij zich terdege bij verzoeker zou hebben geïnformeerd omtrent de naam en de inhoud van diens blog. Zijn activiteiten op en de ontdekking van deze blog zouden immers de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek van verzoekende partijen uit Iran en verzoekster baseert zich voor haar verzoek om internationale bescherming op dit element. Dient in dit kader te worden opgemerkt dat, gezien verzoekende partijen hun land en regio van herkomst zouden hebben verlaten omwille van dezelfde problemen en uit hoofde van dezelfde vrees voor vervolging, gezien zij beide een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en gezien zij zich daarbij beroepen op dezelfde asielmotieven, redelijkerwijze van hen mocht worden verwacht dat zij, ook indien zij kampten met relatieproblemen en al was het maar met het oogmerk op hun verzoek om internationale bescherming en om hun relaas op een gedegen wijze uiteen te kunnen zetten en te kunnen stofferen met de nodige achtergrondinformatie, elkaar zouden hebben geïnformeerd en het terdege zouden hebben gehad over hun gemeenschappelijke asielmotieven; zeker voor wat betreft de kernelementen in hun relaas.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Tot slot is het heel opmerkelijk dat u als blogger meer dan een jaar gewacht heeft alvorens in België opnieuw met een blog te starten. Immers, pas anderhalve maand voor uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaatgeneraal begon u met uw website 'endofjustice.com' (CGVS I Koroush, p. 17). Uw rechtvaardiging, met name dat u niemand vond die de betaling voor uw domein kon doen, kan het feit dat u zo lang gewacht heeft niet vergoelijken. De manieren om goedkoop of zelfs gratis een website of blog te hosten zijn immers legio. Dat u in Iran, waar kritiek op de autoriteiten bijzonder ernstige problemen kan veroorzaken, het risico zou genomen hebben om te bloggen terwijl het in België, waar u zonder enig risico eenzelfde publiek kan bereiken, meer dan een jaar duurt eer u aan het bloggen slaat, is hoogst eigenaardig. Eenzelfde opmerking kan gemaakt worden betreffende uw twitteraccount, nochtans een gratis medium, dat u gelijktijdig met uw blog heeft aangemaakt (CGVS I Koroush, p. 17), en betreffende uw facebookprofiel (<https://www.facebook.com/korosh.kfa>) waarop u pas vanaf maart 2021, dus eveneens kort voor uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, politieke posts plaatste, daar waar u daarvoor wel al christelijke posts kon plaatsen."

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar zij heden trachten voor te houden dat verzoeker zijn blog dermate laat zou hebben opgestart omdat hij met psychische problemen zou hebben gekampt, dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker deze uitleg eerder niet verstrekke wanneer hem werd gevraagd waarom hij hiermee zo lang wachtte. Bijgevolg kan deze uitleg niet overtuigen. Waar verzoekende partijen andermaal alluderen op een gebrek aan pecuniaire middelen, dient te worden opgemerkt dat zij hiermee volledig voorbijgaan aan en op generlei wijze afbreuk doen aan de voormelde, pertinente en terechte vaststellingen dienaangaande. Dat verzoeker een onderscheid wilde maken tussen zijn website/blog en zijn privéprofielen op Facebook en Twitter, ontbeert eveneens iedere ernst. Hij startte, zoals blijkt uit de voormelde motieven, namelijk nagenoeg tegelijkertijd met het posten van politieke boodschappen op zijn blog en op zijn sociale media. Derhalve kan niet worden ingezien waarom hij, zo al aangenomen zou kunnen worden dat hij ten onrechte de mening toegedaan was dat hij geld nodig had om een blog op te starten, *quod non*, niet eerder startte met het posten van dergelijke inhoud op zijn sociale media profielen.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van het voorliggende beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende activiteiten als blogger in Iran.

Mede gelet op hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissingen verder met recht gemotiveerd:

"Aangezien u uw blogactiviteiten in Iran niet aannemelijk heeft gemaakt, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten ten gevolge hiervan. Dit blijkt ook uit de volgende vaststellingen.

Zo is het enigszins merkwaardig dat u als zelfverklaarde regelmatige blogger pas in Frankrijk gecontroleerd zou hebben of jullie weblog nog online was (CGVS I Koroush, p. 12; p. 25). Nochtans verbleef u voordat u in Frankrijk aankwam ongeveer drie dagen legaal in Milaan (Italië) en tussen het

moment dat u op de hoogte gebracht werd van de arrestatie van uw medeblogger en uw vertrek uit Iran zaten tien dagen. In die periode stond u onder meer in contact met uw vader, die over een gsm beschikt (CGVS I Fariba, p. 6), waardoor aangenomen kan worden dat u toen mogelijkheden had om via via informatie over de toegangsmogelijkheden tot uw blog te verkrijgen. Dat u uw blog niet verifieerde toen u op de hoogte werd gebracht van Mehdi's arrestatie, is erg eigenaardig, aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u aanvankelijk niet zeker was van de reden van Mehdi's arrestatie. Dat de blog aan de basis lag van zijn arrestatie, wist u pas zeker toen u twee dagen later vernam dat er bij u een huiszoeking was uitgevoerd (CGVS I Koroush, p. 18)."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt duidelijk dat verzoekende partijen van meet af aan en nog voordat zij het land verlieten over verschillende mogelijkheden beschikten, zoals verzoekers neef Bahman die een telefoon had, verzoekers vader (die hen kwam inlichten over het gebeurde) en de telefoon van verzoekers vader (waarmee verzoekster zelf kon bellen) om zich te informeren over het al dan niet operationeel zijn van de blog (administratief dossier, notities van verzoeksters eerste persoonlijk onderhoud, p.6-7). Ook uit verzoekers verklaringen blijkt dat zij zulks hadden kunnen doen, bijvoorbeeld via zijn andere vriend (administratief dossier, notities van verzoekers eerste persoonlijk onderhoud, p.18). Dat zij zich in tien dagen tijd zelfs niet via via konden informeren over het al dan niet afsluiten van de blog, kan hoe dan ook niet overtuigen. Verder kan worden aangenomen dat het ook in Italië, gedurende hun drie dagen durende legale verblijf aldaar, mogelijk moet zijn geweest voor verzoekende partijen om zich, eventueel met de hulp van derden, toegang te verschaffen tot het internet en te verifiëren of de blog nog online was. Voorts mocht van hen worden verwacht dat zij, zo hun problemen zouden stoken met de werkelijkheid, zulks ook zouden hebben gedaan. Dat verzoeker dit slechts trachtte na te gaan wanneer hij in Frankrijk was, doet aldus weldegelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun vermeende problemen ten gevolge van het ontdekken van de blog.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

"Overigens kan aansluitend hierbij worden opgemerkt dat volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan uw dossier werd toegevoegd de door u beschreven foutmelding, met name dat u op een pagina terecht kwam waarop vermeld werd dat de pagina gesloten werd omwille van misdrijven en overtredingen en dat men indien men denkt dat het onterecht is contact kan opnemen met een bepaald nummer, niet overeenkomt met de melding die effectief verschijnt wanneer een blog daadwerkelijk door de Iraanse autoriteiten geblokkeerd wordt (CGVS I, p. 25). Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat in de melding die verschijnt staat dat de regels werden geschonden, dat de juridische autoriteiten het bevel gaven om de blog te blokkeren en dat de inhoud van de blog in strijd is met de regels. In de melding wordt evenwel niet verwezen naar een contactmogelijkheid."

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Uit de informatie zoals opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier blijkt duidelijk dat er in de melding die op de blog blogfa wordt getoond wanneer een blog is geblokkeerd, zowel in het geval waarin deze op verzoek van de Iraanse autoriteiten is geblokkeerd als wanneer deze door blogfa zelf is geblokkeerd, niet wordt verwezen naar een contactmogelijkheid. Dat deze melding voorheen mogelijks anders was en dat er *"veranderingen kunnen zijn opgetreden"*, zoals verzoekende partijen opperen, betreft een blote en ongefundeerde bewering die door verzoekende partijen op generlei wijze wordt aangetoond of aannemelijk gemaakt en die geenszins van aard is dat zij de landeninformatie zoals gehanteerd door verweerder kan ontkrachten. Derhalve blijven de voormelde motieven onverminderd gehandhaafd.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen op gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

"Verder kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen dat de autoriteiten bij uw vader langs kwamen en hem expliciet vertelden dat u gezocht werd wegens activiteiten tegen het regime en dat ze bewijzen hebben gevonden op uw computer (CGVS I Koroush, p. 19). Door uw vader te wijzen op het feit dat u gezocht werd wegens activiteiten tegen het regime en hem er op de koop toe op te wijzen dat er bewijzen waren gevonden hypothekeerden ze, gelet op het algemeen gekende risico van oppositieactiviteiten in Iran die zwaar kunnen worden bestraft, immers aanzienlijk de kans dat u zich spontaan zou melden."

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontkrachten. Zij voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift namelijk niet één concreet en dienstig argument aan. De Raad treedt verweerder in deze motieven bij en is van oordeel dat het niet aannemelijk is dat de autoriteiten verzoekers vader zouden hebben ingelicht over zowel de feiten waarom zij verzoeker zochten als de bewijzen die werden gevonden. De kans dat verzoeker zich in weerwil van deze informatie spontaan zou melden, was immers bijzonder klein.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen met reden gesteld:

“Dat er aan het door u beweerde probleem geen geloof kan gehecht worden, blijkt tevens uit het feit dat uit uw verklaringen blijkt dat u wat het wedervaren van uw collega-bloggers Mehdi F. (...) en Mojtabi E. (...) betreft volledig in het duister tastte – zo wist u onder meer niet waar Mehdi werd gearresteerd en waar hij zich momenteel bevindt – en dat u bovendien geen enkele moeite heeft gedaan om u te vergewissen van het lot dat hen beschoren was. U gaf dit ook expliciet te kennen (CGVS I Koroush, p. 18; p. 20; CGVS II Koroush, p. 3). Dat u zich niet via uw collega’s bij Arya Sasol Polymer informeerde en dat dit idee bij u zelfs niet is opgekomen, zoals u nog aangaf (CGVS I Koroush, p. 20), is uiterst bevreemdend. Uw uitleg dat u geen hechte band had met collega’s, dat ze voor een soort dochterbedrijf werkten en dat u geen collega’s kent (CGVS I Koroush, p. 20), kan niet overtuigen. Niet alleen blijkt dat u een profiel heeft op LinkedIn, op uw facebookprofiel Koroush K.F. (...) (<https://www.facebook.com/koroush.k.f> (...)) waarop enkel het feit dat u in 2014 van profielfoto veranderde publiek staat, kreeg u in 2014 toen u uw profielfoto wisselde verschillende likes en reacties van mensen die thans nog steeds tewerkgesteld zijn bij Arya Sasol Polymer. Bovendien blijkt dat verschillende mensen die destijds op uw bericht reageerden bevriend zijn met ene Mehdi F. (...) en dat u op dit profiel ook bevriend bent met Mehdi F. (...). Aangezien u expliciet te kennen gaf dat u slechts een Mehdi F. (...) kende, moet het hier wel om uw medeblogger gaan (CGVS I Koroush, p. 18). Dat dit een profiel is dat u aanmaakte omdat u voor bepaalde software een Facebookaccount nodig hebt en dat u het nooit gebruikte, klopt bovendien niet: in de reacties op de profielfoto-wissel ging u in dialoog met uw vrienden. Bovendien staat de populariteit van dit “nooit gebruikte” Facebookaccount met 29 likes en 11 reacties op een fotowissel in schril contrast met uw politieke en religieuze accounts waarop u amper likes en reacties krijgt. Uw totaal ontbrekende informatie over uw medebloggers en het ontbreken van ook maar enige poging om u te informeren over hun lot, daar waar van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid kan verwacht worden dat hij ernstige inspanningen doet om zich zo volledig en gedetailleerd mogelijk te informeren over de kern van zijn vluchtrelaas en over het lot van rechtstreeks hierbij betrokken personen, ondermijnen in zeer ernstige mate de door u beweerde problemen van uw medeblogger(s) en bijgevolg uw eigen beweerde problemen.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar zij poneren dat verzoeker wel pogingen zou hebben gedaan om zich omtrent het lot van zijn medebloggers te informeren, blijkt uit zijn voormelde verklaringen duidelijk en genoegzaam het tegendeel. Verzoeker gaf blijkens de voormelde passages uit de notities van zijn persoonlijke onderhouden bij het CGVS expliciet aan niets te hebben gedaan om zich hierover te informeren. De verklaringen die verzoeker hiervoor bood en die verzoekende partijen herhalen in het verzoekschrift, kunnen daarbij gelet op de voormelde, pertinente en terechte vaststellingen geheel niet worden aangenomen. In zoverre verzoekende partijen in het verzoekschrift daarnaast trachten aan te tonen dat verzoeker zijn vrienden niet meer zou kunnen contacteren omdat hij problemen zou hebben met zijn vorige profiel op Facebook en dat dit profiel zou zijn gedeactiveerd, dient te worden vastgesteld dat dit hoegenaamd niet kan worden aangenomen. In tegenstelling met wat verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen, kan zulks namelijk in het geheel niet worden afgeleid uit het stuk waarnaar zij verwijzen. Uit dit stuk blijkt, nog daargelaten dat dit eenvoudigweg kan zijn gemanipuleerd, immers slechts dat verzoeker op 29 januari een bericht zou hebben ontvangen met betrekking tot het feit dat hij vanaf zeven dagen na deze datum niet langer sms-waarschuwingen zou ontvangen over niet herkende logins op zijn Facebookaccount en dat hij, zo hij zulke waarschuwingen wel nog wenste te ontvangen, dit diende in te schakelen via zijn instellingen. Dat zijn Facebookprofiel zou zijn gedeactiveerd, blijkt hieruit aldus hoegenaamd niet.

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Aansluitend hierbij is het opvallend dat u, als zelfverklaarde blogger die over mensenrechtenschendingen in Iran schrijft en die heden in België kritische teksten op internet post over het Iraanse regime, nooit de situatie van uw medebloggers bij mensenrechtenorganisaties heeft aangekaart, noch dat u ooit hierover informatie over hun lot op internet heeft gepost (CGVS I Koroush, p. 21). Dat u hen hierdoor in gevaar zou kunnen brengen, zoals u nog poneerde (CGVS I Koroush, p. 21), overtuigt hoegenaamd niet. U had immers enkel Mehdi’s situatie op uw profielen kunnen aankaarten, aangezien jullie blogactiviteiten reeds waren uitgelekt waardoor hij zou zijn gearresteerd, en uit veiligheidsoverwegingen kunnen zwijgen over uw tweede medeblogger. Bovendien kon u op uw sociale media wel informatie posten over het lot van andere Iraniërs. Dat u op uw sociale media de vervolging van voor u onbekende Iraniërs aanklaagt, maar niet de vervolging van een lid of leden van uw entourage, komt bevreemdend over.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zij vergenoegen zich er immers toe verzoekers eerder afgelegde verklaringen te herhalen. Hiermee doen zij op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen.

Verder wordt in de bestreden beslissingen op gerechtvaardigde wijze aangegeven:

“Ook uw echtgenote blijkt bijzonder weinig te weten over de problemen naar aanleiding van uw blog. Zo tastte ze in het duister over wat er precies gebeurd is met Mojtaba en Mehdi en had ze geen enkel idee over wat er precies gebeurd is, omdat ze er niet naar gevraagd had zodat ze niet wist in welke mate u op de hoogte was van hun wedervaren en wat u had gedaan om zich hierover te informeren (CGVS I Fariba, p. 8). Dat ze hierover niets wist, omdat ze stress had waardoor ze geen vragen kon stellen, zoals ze beweerde, overtuigt ook niet. Ze wist immers wel dat één van uw medebloggers was gearresteerd en dat er een huiszoeking bij jullie thuis en in uw schoonvaders woning had plaatsgevonden waardoor niet kan worden aangenomen dat ze zich niet meer had kunnen informeren over uw problemen. Nochtans kan ook in dit verband opgemerkt worden dat van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij of zij zich zo volledig mogelijk informeert over alle elementen die rechtstreeks in verband staan met zijn of haar vrees.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Door eenvoudigweg te herhalen dat verzoekster stress had, doen zij aan deze motieven namelijk geenszins afbreuk. Ook met hun verwijzing naar hun relationele problemen, ontkrachten zij deze motieven niet. In dit kader kan worden herhaald dat, gezien verzoekende partijen hun land en regio van herkomst zouden hebben verlaten omwille van dezelfde problemen en uit hoofde van dezelfde vrees voor vervolging, gezien zij beide een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en gezien zij zich daarbij beroepen op dezelfde asielmotieven, redelijkerwijze van hen mocht worden verwacht dat zij, ook indien zij kampten met relatieproblemen en al was het maar met het oogmerk op hun verzoek om internationale bescherming en om hun relaas op een gedegen wijze uiteen te kunnen zetten en te kunnen stofferen met de nodige achtergrondinformatie, elkaar zouden hebben geïnformeerd en het terdege zouden hebben gehad over hun gemeenschappelijke asielmotieven; zeker voor wat betreft de kernelementen in hun relaas.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen met reden gemotiveerd:

“Uit uw verklaringen blijkt tot slot tevens dat u, sinds uw aankomst in België, geenszins op de hoogte bent van eventuele juridische procedures die tegen u zouden lopen. Zo heeft u bijvoorbeeld nooit pogingen ondernomen om te weten te komen of er tegen u een juridische procedure loopt (CGVS I Koroush, p. 21). Zelfs al was u ervan overtuigd dat, doordat u met de Sepah te maken had, er geen normale legale procedure voor u zou volgen (CGVS I Koroush, p. 21), dan nog doet het verbazen dat u zich niet eens hiernaar heeft geïnformeerd. Een dergelijk gebrek aan interesse betreffende de kern van uw asielrelaas doet dan ook wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar zij heden boudweg poneren dat verzoeker wel stappen zou hebben ondernomen om zich te informeren, dient immers te worden vastgesteld dat dit in strijd is met verzoekers eerdere, voormelde verklaringen. Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat verzoeker zulks voorafgaand aan het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet deed. Dat of op welke wijze het hiernaar informeren, bijvoorbeeld via een advocaat, risico's zou opleveren voor zijn familie, wordt door verzoekende partijen verder op generlei wijze aangetoond of aannemelijk gemaakt. Zo verzoeker werkelijk problemen zou hebben gekend en zijn land van herkomst zou hebben verlaten omwille van zijn activiteiten op een blog, mocht van hem weldegelijk redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich zou hebben geïnformeerd omtrent het al dan niet bestaan van een juridische procedure jegens hem. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming namelijk worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het beweerde asielrelaas van verzoekende partijen. Dat verzoekende partijen ervoor kozen om een fictief asielrelaas ten berde te brengen, werpt eveneens een zware smet op de ernst, de oprechtheid en de geloofwaardigheid van hun overige, op hun activiteiten in België gebaseerde asielmotieven.

Inzake de beoordeling van deze motieven, wordt in de bestreden beslissingen voorts terecht aangegeven:

“Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na uw vertrek uit Iran zijn de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reël risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de

vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden."

Met betrekking tot de voorgehouden bekering van verzoekende partijen tot het christendom, dewelke na aankomst in Europa zou hebben plaatsgevonden, wordt in de bestreden beslissingen, dit mede in het licht van het voorgaande, verder met recht gemotiveerd:

"Wat u betreft dient opgemerkt te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van jullie bekering tot het christendom.

Vooreerst hebben jullie de rol die Fatemeh S. (...) speelde in de bekering van uw echtgenote, en onrechtstreeks dus ook in de uwe en die van uw zoon – jullie zouden zich immers bekeerd hebben onder invloed van uw echtgenote (CGVS I Koroush, p. 23; p. 25; CGVS II Koroush, p. 8; p. 11) –, niet aannemelijk gemaakt.

Zo is het opmerkelijk dat, ofschoon de woorden van Fatemeh invloed zouden hebben gehad op jullie bekering en ofschoon uw echtgenote Fatemehs woorden die haar interesse voor het christendom opwekten aan u herhaald zou hebben, u geen enkel idee meer had van wat exact Fatemeh tegen uw echtgenote gezegd zou hebben (CGVS I Koroush, p. 23; CGVS II Koroush, p. 7-8). Dat u niet meer wist wat jullie triggerde om zich voor het christendom te interesseren, zelfs al zou u geheugenproblemen hebben, is, gelet op Fatemehs belang in jullie bekeringsproces, niet aannemelijk. Het is dan ook niet aannemelijk dat u als niet-praktiserende moslim zonder enige interesse in de islam en zonder enige specifieke drang naar [spirituele] zingeving (CGVS II Koroush, p. 4-6; CGVS II Fariba, p. 4) plots op basis van enkele verklaringen van een zekere Fatemeh over het christendom, die u nota bene niet eens meer kon evoceren, begonnen zou zijn met een bekeringsproces naar het christendom."

Verzoekende partijen slagen er geheel niet in om deze motieven te ontkrachten. Zij beperken zich immers tot een poging om de rol die Fatemeh zou hebben gespeeld in hun bekering te minimaliseren. Dit doet echter enkel afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun voorgehouden bekering. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt immers duidelijk dat het Fatemeh was die haar in aanraking zou hebben gebracht met, tegen haar predikte en haar interesse zou hebben gewekt in het christendom. Voorheen wist zij hierover niets en was zij niet geïnteresseerd in religie (administratief dossier, notities van verzoeksters eerste persoonlijk onderhoud, p.9; notities van verzoeksters tweede persoonlijk onderhoud, p.5). Ook verzoeker gaf blijkens zijn voormelde gezegden duidelijk aan dat verzoeksters interesse in het christendom, en in navolging hiervan zijn eigen interesse, gewekt werden door hetgeen Fatemeh tegen verzoekster vertelde. Gelet op deze verklaringen, in acht genomen dat de woorden van Fatemeh een cruciale rol speelden in en de rechtstreekse aanzet zouden hebben gevormd voor hun voorgehouden bekering tot het christendom en gelet op het feit dat verzoekster deze woorden aan verzoeker zou hebben herhaald, was het geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten dat deze zou kunnen aangeven welke woorden dit waren.

Tevens wordt inzake deze voorgehouden bekering in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

"Verder wist uw vrouw bijzonder weinig over Fatemehs bekeringsproces terwijl zij het was die tegen haar gepredikt zou hebben en die jullie beiden introduceerde bij Naviderahaie (CGVS I Fariba, p. 9-10; CGVS II Fariba, p. 5-7). Gevraagd welke rol Fatemeh speelde in haar bekeringsproces, stelde ze dat Fatemeh voor haar predikte en beklemtoonde ze de belangrijke rol die Fatemeh speelde (CGVS II, Fariba, p. 5). Gelet op de rol die Fatemeh speelde in de bekering van uw vrouw en gelet op het feit dat u en uw vrouw nog steeds contact hebben met Fatemeh, is het zeer eigenaardig dat uw vrouw niet wist hoe Fatemeh het christendom leerde kennen, hoelang ze al christen was, hoelang haar bekeringsproces duurde en hoe dit is verlopen: zo wist ze bijvoorbeeld niet of ze al dan niet onmiddellijk van het christendom overtuigd raakte. Naar de redenen waarom Fatemeh zich bekeerde, kon ze enkel gissen: ze vermoedde dat Fatemeh en zij zich om dezelfde reden hadden bekeerd. Ze wist zelfs niet eens of Fatemeh ten tijde van jullie verblijf in het Klein Kasteeltje een Bijbel had. Nochtans zou Fatemeh uw echtgenote aangeraden hebben om de Bijbel te lezen en deelden jullie in het Klein Kasteeltje zo goed als dezelfde kamer (CGVS II Koroush, p. 7; CGVS I Fariba, p. 9-10; CGVS II Fariba, p. 7-8; p. 10-11). Dat ze zich niet zou bemoeien met 'kleine details van andere mensen', zoals ze zich rechtvaardigde (CGVS II Fariba, p. 7), kan, gelet op het door jullie beweerde belang van Fatemehs rol in haar bekeringsproces, waardoor in alle redelijkheid aangenomen kan worden dat, indien het om een geloofwaardige en oprechte bekering zou gaan, Fatemehs eigen bekeringsproces ter sprake is gekomen, maar moeilijk overtuigen. Bovendien kan, gelet op haar rol, Fatemehs bekeringsproces in alle redelijkheid moeilijk een 'klein detail' genoemd worden."

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Integendeel leggen zij andermaal verklaringen af die de geloofwaardigheid van hun relaas ernstig ondergraven. Waar zij in het verzoekschrift beweren dat zij slechts één kleine week samen met Fatemeh in het Klein Kasteeltje zouden hebben verbleven, dient immers te worden vastgesteld dat dit kennelijk in strijd is met verzoeksters eerder

afgelegde verklaringen. Eerder gaf verzoekster immers duidelijk aan dat zij een paar weken samen in het Klein Kasteeltje verbleven (administratief dossier, notities van verzoeksters tweede persoonlijk onderhoud, p.10). Ook indien zij slechts korte tijd samen in het Klein Kasteeltje verbleven, kon, gelet op verzoeksters bewering dat Fatemeh haar aangeraden zou hebben om een bijbel te lezen en dat zij praktisch een kamer deelden, bovendien weldegelijk worden verwacht dat verzoekster zou kunnen aangeven of Fatemeh indertijd een bijbel had. Gelet op de voormelde verklaringen van verzoekster, de rol die Fatemeh zou hebben gespeeld, de gesprekken die zij met Fatemeh zou hebben gehad en het gegeven dat zij ook nadien (onder meer via WhatsApp) nog met Fatemeh in contact stond, kan verder worden aangenomen dat de bekering van Fatemeh ter sprake moet zijn gekomen en dat verzoekster hierin de nodige interesse zou hebben betoond. Derhalve kon van verzoekster weldegelijk een veel meer gedegen kennis worden verwacht omtrent de bekering van Fatemeh. Dat zij hierover nagenoeg niets wist te vertellen, doet aldus afbreuk aan de geloofwaardigheid van de (rol die Fatemeh zou hebben gespeeld in de) bekering van verzoekende partijen.

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen verder volledig onverlet waar gemotiveerd wordt: *“Het is eveneens merkwaardig dat ze enerzijds verklaarde dat Fatemeh voor haar predikte en dat ze verklaarde dat, wanneer ze Fatemeh via WhatsApp telefoneerde, ze met mekaar spraken over het geloof terwijl ze even later plots beweerde dat ze quasi geen inhoudelijke gesprekken met Fatemeh voerde over het geloof en dat contact met Fatemeh moeilijk is omdat ze vaak een slechte internetverbinding heeft (CGVS II Fariba, p. 10; p. 12).”*

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze volledig onverlet laten, onverminderd overeind.

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen geheel terecht gesteld:

“Verder legden jullie weinig coherente verklaringen af over hoe jullie de Bijbel bestudeerden. Zo verklaarde uw vrouw tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat ze u vertelde over het gesprek met Fatemeh waarna u besloot om een Bijbel te downloaden om die uiteindelijk op eigen houtje te bestuderen (CGVS Fariba II, p. 13). Toen haar gevraagd werd naar uw favoriete passage uit de Bijbel verklaarde ze dat jullie op jullie eigen manier de Bijbel bestuderen en dat jullie nooit spreken over wat jullie hebben gelezen (CGVS II Fariba, p. 13). U trad haar tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij en verklaarde dat ze u aanraade om de Bijbel te bestuderen en dat u die uiteindelijk zelf bestudeerde. U herinnerde zich verder niet of u ooit echt gesprekken met uw vrouw over de Bijbel heeft gevoerd (CGVS II Koroush, p. 10). Dat jullie volgens jullie verklaringen afgelegd tijdens jullie tweede onderhoud nooit spraken over wat jullie lasen in de Bijbel – wat op zich al merkwaardig is, aangezien dit een evident gespreksonderwerp lijkt tussen twee bekeerlingen die een koppel vormen en aangezien u volgens uw echtgenote bijzonder enthousiast was over uw Bijbellectuur (CGVS II Parisa, p. 13) – en dat u de Bijbel alleen bestudeerde valt zeer moeilijk te rijmen met uw eerdere verklaring afgelegd tijdens uw eerste onderhoud dat uw echtgenote met u sprak over het christendom, dat jullie er stilletes meer en meer over begonnen te praten en dat jullie samen het boek begonnen te lezen en naar de kerk begonnen te gaan (CGVS I Koroush, p. 23). Ook het feit dat, gevraagd hoe uw vrouw u aanzette om ook de Bijbel te lezen, u antwoordde dat uw vrouw zei dat ze van het lezen van het boek genoten heeft en dat ze verder niets speciaal gezegd heeft valt uiterst moeilijk te rijmen met uw verklaring dat jullie samen het boek begonnen te lezen (CGVS II Koroush, p. 19). Deze verklaringen betreffende jullie Bijbelstudie ondermijnen in ernstige mate jullie bewering dat jullie vanuit een oprechte overtuiging de Bijbel zouden bestuderen.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontkrachten. De verklaringen die verzoekende partijen tijdens hun respectieve tweede persoonlijke onderhouds bij het CGVS aflegden, zijn, nog los van de vraag naar hun waarschijnlijkheid, immers duidelijk en manifest in strijd met de verklaringen die verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS aflegde. De voormelde, niet mis te verstane verklaringen van verzoekende partijen, laten daarbij daarenboven in het geheel geen ruimte voor de nuanceringsen die verzoekende partijen *post factum* trachten aan te brengen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

“Nog dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over wat u zoal aansprak in het christendom oppervlakkig blijven en geenszins blijken geven van een diepgaande geloofsovertuiging. Zo verklaarde u, gevraagd wat u zo aanspreekt in het christelijk geloof, dat de liefde en het feit dat het gebaseerd is op liefde u aanspreekt (CGVS II Koroush, p. 6). Wanneer u gevraagd werd hierover iets specifiek te zijn, antwoordde u enkel dat u in de Bijbel niets was tegengekomen dat u wegjoeg van het christendom (CGVS II Koroush, p. 6). Uitgenodigd te verduidelijken wat u zo belangrijk vond aan het concept liefde en waarom u hiervoor Jezus en God nodig had, stipte u, in weerwil van hetgeen u net daarvoor aangegeven had, met name dat u nooit specifiek op zoek ging naar spirituele zingeving, onder meer aan dat het leven van de mens gebaseerd moet zijn op liefde en dat u altijd al een innerlijke behoefte had om aan iets gekoppeld

te zijn, maar verduidelijkt u voor het overige geenszins waarom u hiervoor Jezus nodig had (CGVS II Koroush, p. 6). Toen u erop gewezen werd dat liefde ook in andere godsdiensten en filosofieën terug te vinden is, maakte u enkel een algemene verwijzing naar de Bijbel en zei u dat u het niet over andere godsdiensten wilde hebben omdat u er niets over weet. U gaf ook nog aan dat in de Bijbel staat dat je uw vijanden lief moet hebben en dat Jezus zelfs als hij gekruisigd werd vergiffenis voor zijn vijanden vroeg (CGVS II Koroush, p. 10). Gelet op het voorgaande, slaagde u er niet in duidelijk te maken waarom de christelijke liefde u zo inspireert. Aangezien het net deze christelijke liefde was die u aansprak in het christendom en aangezien u niet kon concretiseren wat de christelijke liefde voor u persoonlijk betekent, komt wederom de oprechtheid van uw beweerde geloofsovertuiging op de helling te staan. In het verlengde hiervan is het erg eigenaardig dat, ofschoon ook uw zoon bekeerd zou zijn en u hem passages uit de Bijbel zou bezorgen, u niet eens wist wat uw zoons favoriete Bijbelpassage was en dat u hiernaar zelfs niet gepeild heeft (CGVS II Koroush, p. 11). Nochtans kan aangenomen worden dat mensen die elkaar Bijbelteksten sturen deze teksten onder elkaar zouden becommentariëren, zeker als ze een *familiale eenheid vormen*.”

Verzoekende partijen ondernemen blijkens een lezing van het verzoekschrift niet de minste poging teneinde deze motieven aan te vechten of te betwisten doch laten deze motieven geheel ongemoeid. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd gehandhaafd.

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen op gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Nog dient aangestipt te worden dat zowel u als uw vrouw weinig coherente verklaringen aflegden wat betreft de rust die jullie zochten en vonden in het christendom. Zo verklaarde u dat het christendom in jullie situatie deugd doet en u de nodige rust brengt. Even later beklemtoonde u nogmaals de rust die u het christendom vond (CGVS I Koroush, p. 23). Ook uw vrouw had het over de rust en over hoe rustgevend de liefde van Jezus en de vergeving van de zonde kunnen zijn (CGVS I Fariba, p. 9; CGVS II Fariba, p. 7). Uw vrouw zocht gewoon naar iets dat rust bracht, ze had het gevoel dat de Bijbel die rust ook bracht en ze vertelde Fatemeh dat ze inderdaad rust gevonden had in het christendom (CGVS II Fariba, p. 5; p. 10; p. 13). Ze verklaarde bovendien dat alle christenen liefdevol, rustig, kalm en tevreden zijn om hun leven en vrolijk en blij (CGVS I Fariba, p. 9). Dat het christendom jullie rust brengt valt echter uiterst moeilijk te verzoenen met de door jullie ingediende attesten waaruit blijkt dat er in hoofde van uw vrouw sprake is van slaapproblemen, nachtmerries, concentratieproblemen, een angststoornis en depressie en dat er wat u betreft sprake is van zeer ernstige stressgevoelens, sombere stemming en weinig plezierbeleving. Verder is er in de attesten sprake van relatieproblemen, die u bevestigde: daar waar uw echtgenote nog meende dat jullie relatieproblemen verminderden dankzij jullie geloof, zei u dat deze, ofschoon jullie in Iran al relatieproblemen hadden, in intensiteit verhevigd zijn sinds jullie verblijf in België waardoor het eigenlijk momenteel niet goed gaat tussen jullie (CGVS II Koroush, p. 10; CGVS II Fariba, p. 15). Het is weinig coherent dat jullie enerzijds stellen ernstige psychische problemen te kennen na uw vertrek uit Iran, terwijl jullie anderzijds beweren dat jullie geloof in Jezus Christus jullie rust schenkt. Uw incoherente verklaringen op dit vlak ondermijnen bijkomend de oprechtheid van jullie bekering tot het christendom.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zij vergenoegen zich er immers toe deze motieven eenvoudigweg tegen te spreken en te ontkennen. Hiermee doen zij geenszins afbreuk aan de terechte vaststelling dat hun zelfverklaarde, in het christendom gevonden rust, kalmte, liefde en tevredenheid niet kan worden gerijmd met de inhoud van de door hen neergelegde attesten. Evenmin doen zij hiermee afbreuk aan de terechte vaststelling dat, hoewel verzoekster beweerde dat hun nieuwe geloof hun relatieproblemen zou hebben verminderd, verzoeker net aangaf dat deze problemen in intensiteit waren verhevigd.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van jullie bekering blijkt tot slot uit de aard en frequentie van jullie geloofsactiviteiten. Zo blijkt dat jullie ten tijde van jullie tweede onderhoud op 28 juni 2021 enkel digitale vieringen hadden bijgewoond en dat jullie toen nog steeds niet in levende lijve naar de kerk waren gegaan terwijl er sinds juni 2020 veel mogelijkheden waren om religieuze vieringen in levende lijve bij te wonen: enkel tijdens een Bijbelstudiemoment van Naviderahaie waren jullie fysiek aanwezig (CGVS II Fariba, p. 7-8; p. 14). De rechtvaardiging van uw echtgenote, met name dat het kerkbezoek voor jullie financieel niet haalbaar was (CGVS II Fariba, p. 14), houdt geen steek. Er zijn vlakbij het opvangcentrum waar u verblijft, verschillende kerken, ook protestantse. Nochtans beweerde uw echtgenote nieuwsgierig te zijn naar de sfeer tijdens een viering (CGVS II Parisa, p. 6). Nog dient opgemerkt te worden dat zowel u als uw vrouw in de periode van 7 december 2019 tot mei 2021 slechts 12 van de 31 door Naviderahai georganiseerde Bijbelstudies heeft bijgewoond. Ten slotte is het hoogst eigenaardig dat u niet eens het belangrijkste christelijke feest correct kon duiden. U meende verkeerdelijk dat Pasen de triomfantelijke ingang van Jezus in Jeruzalem herdacht, terwijl dit op Palmzondag gebeurt

(CGVS II Koroush, p. 11). Nochtans kan van een oprecht bekeerde christen op zijn minst verwacht worden dat hij correct het belangrijkste christelijke feest kan uitleggen.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. In zoverre zij heden trachten te laten uitschijnen dat hun beperkte activiteiten zouden kunnen worden toegeschreven aan de indertijd heersende Covid-pandemie, dient, nog daargelaten dat verzoekster deze eerder ten onrechte trachtte toe te schrijven aan een gebrek aan financiële middelen, immers te worden opgemerkt dat zij in het geheel niet aantonen dat of op welke wijze deze pandemie er sedert juni 2020 aan in de weg zou hebben gestaan om deel te nemen aan kerkvieringen en/of andere religieuze activiteiten. Zo hun bekering oprecht en geloofwaardig was, kon in dit kader weldegelijk redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekende partijen toenadering zouden hebben gezocht tot de christelijke geloofsgemeenschap in België en zouden hebben deelgenomen aan kerkvieringen. Dit geldt nog des te meer nu verzoekster aangaf dat zij nieuwsgierig was naar de sfeer tijdens zulke vieringen. Voor de vaststelling dat zij aan slechts 12 van de 31 georganiseerde bijbelstudies deelnamen, bieden verzoekende partijen verder niet de minste uitleg. Evenmin reiken zij enige dienstige verklaring aan voor het feit dat verzoeker niet eens bij machte bleek om het belangrijkste christelijke feest te duiden en foutief beweerde dat op Pasen de triomfantelijke intocht van Jezus in Jeruzalem wordt herdacht. Van een oprecht bekeerd christen kan in dit kader, dit in tegenstelling met wat verzoekende partijen geheel ten onrechte trachten te laten uitschijnen, weldegelijk worden verwacht dat deze weet waar het belangrijkste christelijke feest om draait.

De Raad is van oordeel dat, gezien verzoekende partijen blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige en onoprechte verklaringen aflegden omtrent hun beweerde bekering en religieuze engagement en gezien de religieuze aanhorigheid van hun zoon zou zijn voortgesproten uit hun eigen bekering, de religieuze activiteiten in België van verzoekende partijen en hun zoon klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van het relaas van verzoekende partijen inzake hun bekering en mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen omtrent hun ongeloofwaardig bevonden, fictieve asielrelaas, oordeelt de Raad dat de religieuze activiteiten in Europa van verzoekende partijen en hun zoon een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven. Derhalve wordt in de bestreden beslissingen geheel terecht aangegeven:

“Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen slaagden jullie er niet in om aan te tonen dat jullie geloofsactiviteiten in België zijn ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging. Bijgevolg blijkt uit niets dat jullie bij een eventuele terugkeer naar Iran zich zullen manifesteren als christenen of dat jullie als dusdanig zullen worden gezien door jullie omgeving. Aangezien uw echtgenote haar beweerde geloofsovertuiging niet aannemelijk heeft gemaakt, heeft ze evenmin aangetoond dat haar broer, met wie ze nochtans voor haar beweerde bekering een goede relatie had, kwaad zou zijn omwille van haar beweerde bekering (CGVS II Fariba, p. 3), temeer daar haar familie haar vroeger voor wat geloof betreft gerust liet (CGVS II Fariba, p. 10).

Dat jullie een zekere kennis hebben van het christelijk geloof, dat jullie geloofsactiviteiten hebben in België en dat jullie online-vieringen volgen, wordt niet ontkend, net zomin er ontkend wordt dat u, uw vrouw en uw zoon zich lieten dopen en dat jullie christelijke berichten plaatsen op facebook. Dat jullie geloofsactiviteiten hebben die jullie kunnen staven met foto's en documenten wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige en oprechte bekering. Jullie geloofsactiviteiten dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat jullie, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deden.”

Dat verzoekende partijen zich reeds bedienden van een verzonnen en fictief asielrelaas en dat hun religieuze activiteiten in België klaarblijkelijk niet zijn ingegeven vanuit een oprechte, diepgewortelde religieuze overtuiging doch wel vanuit louter en kennelijk opportunistische overwegingen, werpt bovendien een ernstige smet op de ernst en het oprechte karakter van de politieke activiteiten die verzoeker bezigde in België.

Mede gelet op het voorgaande, wordt inzake deze activiteiten in de bestreden beslissingen voorts met recht gemotiveerd:

“Wat uw deelname aan enkele manifestaties in België betreft dient opgemerkt te worden dat u uw politieke activiteiten in België expliciet linkte aan uw blogactiviteiten in Iran (CGVS II Koroush, p. 4). Aangezien er aan deze blogactiviteiten geen enkel geloof kan gehecht worden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan het feit dat uw deelname is ingegeven door een oprechte maatschappelijke bekommernis. Het doet dan ook vermoeden dat ook hier opportunistische motieven spelen, wat ook blijkt uit het feit dat u op een manifestatie voor democratie verschijnt met een pancarte waarop te lezen staat dat u christen bent terwijl er al gebleken is dat er aan de oprechtheid van uw bekering geen geloof kan gehecht worden (CGVS I

Koroush, p. 9). Ook het feit dat u tijdens één van de betogingen waaraan u deelnam een foto van twee dames vasthad, maar dat u behalve dat ze betoogd zouden hebben tegen het regime van Iran geen enkel idee had wie ze waren is in deze veelzeggend (CGVS I Koroush, p. 9). Dat u deelnam aan een pro-monarchistische betoging voor de Iraanse ambassade en bovendien ook op uw twitteraccount monarchistische tweets retweette terwijl u zelf geen monarchist verklaart te zijn (CGVS I Koroush, p. 27), kan bezwaarlijk duiden op een diepgaande, standvastige en diepgewortelde politieke overtuiging. Verder is het opvallend dat u aan een bepaalde betoging deelnam zonder ook maar enigszins te weten wie de organisatoren waren. U kwam niet verder dan dat de betoging in kwestie georganiseerd werd door een 'democratische groep of zo' (CGVS I Koroush, p. 9). Ook kan er nergens uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde foto's in verband met uw deelname aan betogingen afgeleid worden dat u er een vooraanstaande rol zou gespeeld hebben en dat u (of uw echtgenote) er meer zou gedaan hebben dan een slogan of een foto op een papertje vasthouden. Tot slot kan er herhaald worden dat uw huidige politieke activiteiten op uw sociale media (o.m. uw facebook, uw twitter en uw blog 'endofjustice'), die, zoals aangehaald, pas kort voor uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal werden opgestart, daar waar u wel al eerder over uw beweerde christelijke overtuiging kon posten, zo goed als uitsluitend bestaan uit het kopiëren of retweeten van andermans posts, waaruit eveneens erg weinig politieke diepgang naar voor komt. Gelet op het voorgaande heeft u niet aangetoond dat u vanuit een oprechte regime-kritische overtuiging aan betogingen zou deelgenomen hebben en regime-kritische informatie zou hebben gepost op uw sociale media."

Verzoekende partijen slagen er geenszins in om deze motieven te ontcrachten. In zoverre zij volhouden dat verzoeker als blogger actief was in Iran, kan dienstig worden verwezen naar de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande, ingevolge dewelke niet het minste geloof aan deze activiteiten kan worden gehecht. Dat verzoeker zijn activiteiten in België expliciet linkte aan zijn vermeende activiteiten in Iran, doet dan ook weldegelijk en ernstig afbreuk aan de ernst, de oprechtheid en de geloofwaardigheid van zijn politiek engagement in België. Voor het overige trachten verzoekende partijen de voormelde vaststellingen geheel ten onrechte te minimaliseren en te vergoelijken. Zo en net indien verzoeker werkelijk zijn mening kenbaar wilde maken en de praktijken van het Iraanse regime wilde aanvechten, kon namelijk weldegelijk worden verwacht dat hij zou weten aan wat voor betogingen hij deelnam, wie de betogingen in kwestie organiseerde en waar deze betogingen om gingen. Eveneens kon gelet op deze verklaringen worden verwacht dat hij meer zou doen dan enkel het kopiëren en retweeten van andermans posts. Voorts kon, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande, worden verwacht dat hij na aankomst in Europa eerder actief zou zijn geworden op het internet en de sociale media. Het ter terechtzitting nieuw bijgebrachte fotomateriaal doet niet de minste afbreuk aan de voormelde motieven.

Uit het voorgaande blijkt genoegzaam de politieke activiteiten van verzoeker in België klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde politieke overtuiging en een ernstig en geloofwaardig politiek engagement. Bijgevolg dient te worden besloten dat ook deze activiteiten een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen verder geheel terecht gemotiveerd: "Betreffende uw in België uitgevoerde geloofsactiviteiten en politieke activiteiten, aangetoond door diverse documenten, kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – jullie bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat jullie zich bij terugkeer als christenen zullen gedragen –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Hetzelfde geldt ook voor deelnames aan protesten voor een Iraanse diplomatieke post. U stipte bovendien aan dat u geen concrete indicatie had dat de autoriteiten van uw religieuze en politieke activiteiten op de hoogte waren (CGVS I Koroush, p. 22; p. 24; CGVS II Koroush, p. 16). Volledigheidshalve kan, betreffende uw sociale media, nog toegevoegd worden dat u slechts een heel beperkt publiek bereikt – zo heeft u op twitter slechts 556 volgers en worden uw politieke facebookberichten slechts heel beperkt geliket – en dat uit niets blijkt dat u deze bij terugkeer naar Iran niet zou kunnen verwijderen, aangezien u niet heeft aangetoond dat deze posts vanuit een oprechte overtuiging werden geplaatst.

Wat het feit betreft dat u eens beledigd en bedreigd werd naar aanleiding van uw activiteiten op sociale media, wat u ook wenst aan te tonen met een screenshot waaruit blijkt dat u ene Mohajer A. (...), volgens u een aanhanger van het regime, op twitter hebt geblokkeerd, dient opgemerkt te worden dat, gelet op de bovenstaande informatie waaruit blijkt dat het regime weinig aandacht schenkt aan hetgeen Iraniërs in het

buitenland op het internet hebben gezet, hieruit bezwaarlijk vervolging of ernstige schade afgeleid kan worden, temeer daar scheldgedrag op twitter een weliswaar laakbare doch normale gang van zaken is en daar u erkende geen concrete indicaties te hebben dat deze twitteraar voor het regime werkte (CGVS I Koroush, p. 22; p. 25; CGVS II Koroush, p. 3; p. 16). Wat uw opmerking betreft dat u Saeed en Elham Afkari, familie van de betreurde worstelaar Navid Afkari, volgde op facebook en dat Saeed Afkari een bericht had geplaatst in verband met de inbeslagname van de gsm van zijn zus Elham waardoor de autoriteiten hierdoor op de hoogte zouden kunnen zijn van uw internetactiviteiten (CGVS II Koroush, p. 16), kan opnieuw herhaald worden dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan wat verzoekers om internationale bescherming in het buitenland op het internet zetten.”

Verzoekende partijen slagen er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Integendeel hanteren en citeren verzoekende partijen zelf informatie die met de informatie van verweerder overeenstemt en die hiermee voor het overige volledig in lijn ligt. Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie, zoals opgenomen in het administratief dossier en zoals bij het verzoekschrift gevoegd, blijkt genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. De Iraanse autoriteiten schenken blijkens het geheel van de voormelde landeninformatie over het algemeen weinig aandacht aan vrijwillig terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Personen die in het buitenland en in het kader van een verzoek om internationale bescherming beweren zich te hebben bekeerd en/of politieke activiteiten hebben gevoerd, die terugkeren naar Iran en die aldaar geen verdere christelijke activiteiten, bekerings- of evangeliseringsactiviteiten of politieke activiteiten hebben riskeren over het algemeen geen problemen. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekende partijen, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen en in acht genomen dat zij hoegenaamd niet aannemelijk maken dat, wanneer of onder welke omstandigheden zij zouden riskeren om gedwongen naar Iran te worden teruggeleid, zulks in hunner hoofde in het geheel niet aantonen of aannemelijk maken. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat zij ten berde brachten, er kan evenmin geloof worden gehecht aan de bewering dat zij oprecht zouden zijn bekeerd tot het christendom, er kan ook geen geloof worden gehecht aan het oprechte karakter van de in België gevoerde politieke activiteiten, zij reiken niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van hun activiteiten in België en op de sociale media en zij maken, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat zij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van hun autoriteiten zouden staan. Verder kan er *in casu*, gelet op de hoger gedane vaststellingen en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van hun activiteiten in België en op de sociale media, redelijkerwijze van hen worden verwacht zij voorafgaand aan een terugkeer naar hun land van herkomst deze activiteiten staken en de betreffende inhoud wissen van het internet en de sociale media.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land van herkomst het christelijke geloof zullen aanhangen en/of er activiteiten tegen het heersende regime zullen voeren, dat zij zich aldaar als christenen en/of tegenstanders van het regime zullen manifesteren en dat zij er als dusdanig zullen worden gepercipieerd door hun omgeving en/of hun autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan zouden riskeren te worden gevisieerd of vervolgd.

Derhalve is de verwijzing door verzoekende partijen naar informatie over de situatie voor (bekeerde) christenen en tegenstanders van het regime in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekende partijen. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekende partijen dienen zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Waar verzoekende partijen voorts nog wijzen op het antiwesterse sentiment in Iran en trachten te laten uitschijnen dat zij louter omwille van hun verblijf en verzoek om internationale bescherming in Europa zouden riskeren in Iran te worden gevisieerd of vervolgd, dient te worden vastgesteld dat dit geenszins kan worden gevolgd. Verzoekende partijen zelf reiken immers geen informatie aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat een louter verblijf en verzoek om internationale bescherming in het Westen zouden kunnen volstaan om in hunner hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging

in de vluchtelingenrechtelijke zin. Uit het loutere gegeven dat er in Iran een antiwesters discours wordt gehanteerd, kan zulks namelijk in het geheel niet worden afgeleid. Uit het geheel van de beschikbare en voorliggende landeninformatie blijkt in dit kader, zoals reeds hoger werd opgemerkt, daarenboven genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielsezoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient andermaal te worden opgemerkt dat verzoekende partijen, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in hunner hoofde in het geheel niet aantonen of aannemelijk maken. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat zij oprecht zouden zijn bekeerd tot het christendom en/of zich oprecht zouden hebben ingelaten met tegen het Iraanse regime gekante activiteiten, er kan evenmin geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat zij ten berde brachten, zij reiken niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van hun activiteiten in België en op het internet en de sociale media, zij maken, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat zij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van hun autoriteiten zouden staan en zij weerleggen de terechte vaststelling niet dat van hen mag worden verwacht dat zij hun opportunistische activiteiten staken en deze inhoud vanop het internet en de sociale media verwijderen alvorens terug te keren naar Iran. Ook anderszins tonen verzoekende partijen op generlei wijze aan dat, waar, door wie, wanneer, om welke reden en in welke omstandigheden zij ten gevolge van hun loutere verblijf en verzoek om internationale bescherming alhier zouden dreigen te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land van herkomst.

De benevens de hierboven reeds besproken door verzoekende partijen neergelegde documenten en stukken, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet op dienstige en concrete wijze worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Verzoekende partijen, die (het oprechte karakter van) hun vermeende bekering, activiteiten, problemen en vrees voor vervolging gelet op het voorgaande in het geheel niet aannemelijk maken, kunnen met hun verwijzing naar een aantal arresten die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden velde verder in het geheel geen afbreuk doen aan het voorgaande. Aan deze arresten kan, nog daargelaten dat een aantal van deze arresten handelt over de situatie in Marokko, Guinee en de DRC, namelijk geenszins precedentswaarde worden gehecht. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht en elk verzoek om internationale bescherming wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Gelet op het voorgaande, is ook de verwijzing door verzoekende partijen naar een aantal Europese arresten te dezen tot slot niet dienstig. Verzoekende partijen tonen in acht genomen hetgeen voorafgaat immers geheel niet aan dat zij zich in een vergelijkbare situatie zouden bevinden als de betrokkenen personen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Verzoekende partijen beroepen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, tonen zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Gelet op het voorgaande, tonen verzoekende partijen niet aan dat zij vroeger reeds vervolgd zijn geweest of slachtoffer zijn geweest van ernstige schade. Derhalve kunnen zij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoekende partijen tonen voor het overige niet aan hoe het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Derhalve wordt de schending van dit beginsel evenmin op dienstige wijze aangevoerd.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT